

IN MEMORIAM

**GHENADIE
NICU**

(13.02.1963 - 19.08.2019)

**poet, eseist,
critic literar,
jurnalist**

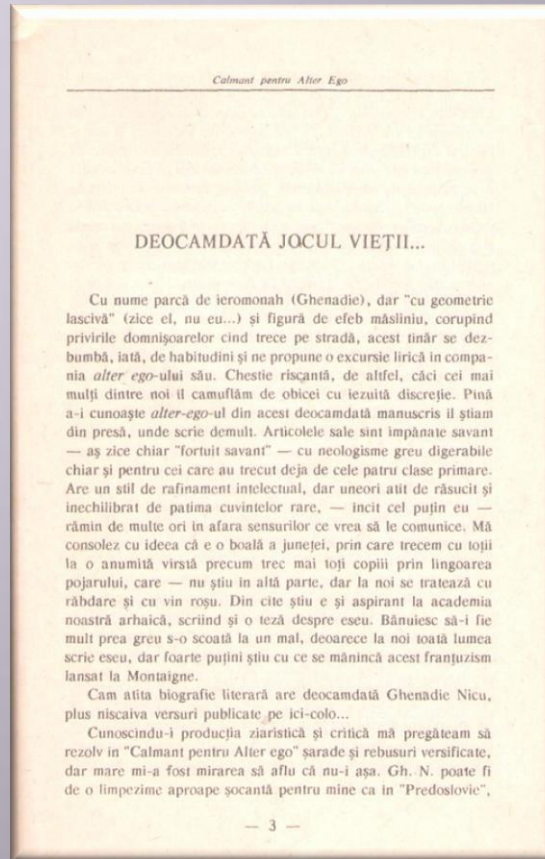
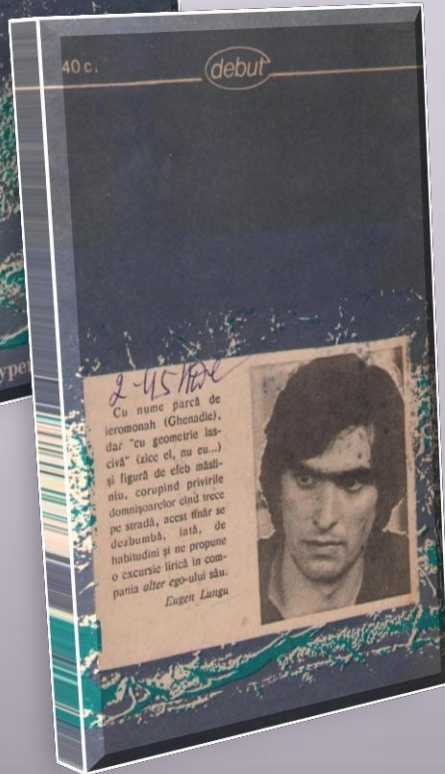
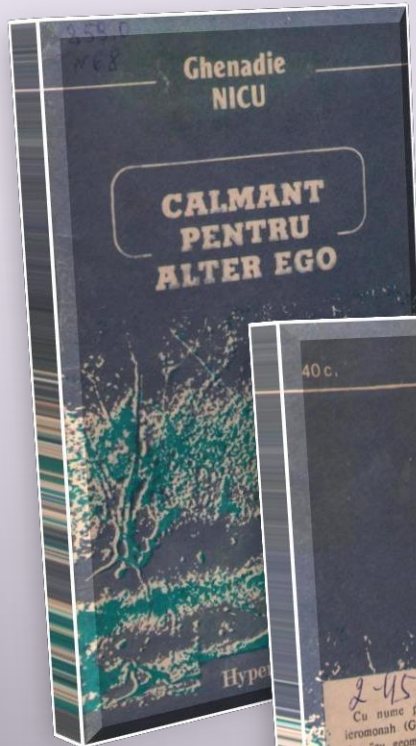
Eseist de calitate, exersându-se în varii domenii, el cinstește – ca poet – tocmai iconoclastia postmodernismului: „totul pînă la urmă se vădește un aranjament cu improbabilități”. Sub asaltul „umbrelor granulate”, răsfoind „aburoase proiecte”, iubind „lentoarea maladivă a frazei”, autorul – traversînd „deșertul” – lasă „dîre de propoziții în existențial”.

Adrian Dinu RACHIERU

- Născut la 13 februarie 1963, în orașul Bălți, Republica Moldova;
- Absolvent al Facultății de Litere la Universitatea de Stat din Chișinău (1985);
- Autor al volumelor „Calmant pentru Alter Ego” (1992) (premiul Societății culturale *Agora* din Botoșani), și „Deșertul consoanelor” (2003);
- Doctorat la Universitatea *Alexandru Ioan Cuza* din Iași;
- Bursa de Excelență a Fundației Soros – Moldova pe anul 2002, compartimentul literatură;
- Membru al Uniunii Jurnaliștilor și Uniunii Scriitorilor din Moldova și al Uniunii Scriitorilor din România;
- Redactor asociat la revista literară „**Semn**”;
- Colaborator, cu tablete săptămânale, la „**Ziarul de Iași**”;
- Redactor-șef la revista Universității de Stat „Alec Russo” din Bălți „**Sintagmele**”.

OPERA LITERARĂ

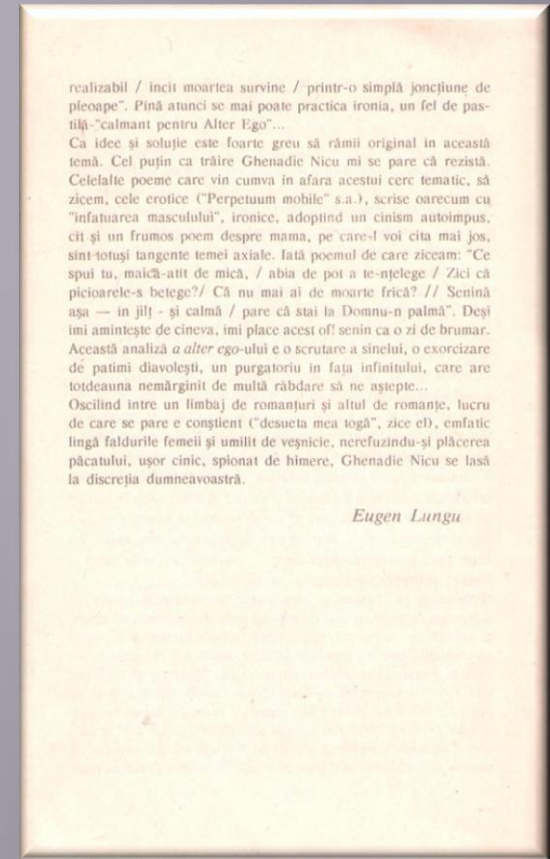
Calmant pentru Alter Ego

DEOCAMDATĂ JOCUL VIEȚII...

Cu nume parca de ieromonah (Ghenadie), dar "cu geometrie lascivă" (zice el, nu eu...) și figură de efeb măsliniu, corupind privirile domnișoarelor când trece pe stradă, acest finăr se dez-bumbă, iată, de obicei și ne propune o excursie lirică în compania alter ego-ului său. Chestie riscantă, de altfel, căci cei mai mulți dintre noi îl camuflăm de obicei cu tezuță discreție. Până a-i cunoaște alter-ego-ul din acest deocamdată manuscris îl știam din presă, unde scrie demult. Articolele sale sînt împănate savant — așa zice chiar "fortuit savant" — cu neologisme greu digerabile chiar și pentru cei care au trecut deja de cele patru clase primare. Are un stil de rafinement intelectual, dar uneori atât de răsucit și inechilibrat de patima cuvintelor rare, — incit cel puțin eu — rămîn de multe ori în afara sensurilor ce vrea să le comunice. Mă consolez cu ideea că e o boală a juneței, prin care trecem cu toții la o anumită vîrstă precum trec mai toți copiii prin lingoarea pojarului, care — nu știu în altă parte, dar la noi se tratează cu răbdare și cu vin roșu. Din cite știu e și aspirant la academia noastră arhaică, scriind și o teză despre eseu. Bănuiesc să-i fie mult prea greu s-o scoată la un mal, deoarece la noi toată lumea scrie eseu, dar foarte pușni știu cu ce se mîncă acest franjuzism lansat la Montaigne.

Cam atita biografie literară are deocamdată Ghenadie Nicu, plus nisaiva versuri publicate pe ici-colo...

Cunoscîndu-i producția ziaristică și critică mă pregăteam să rezolv în "Calmant pentru Alter ego" șarade și rebusuri versificate, dar mare mi-a fost mirarea să aflu că nu-i așa. Gh. N. poate fi de o limpezime aproape șocantă pentru mine ca în "Predoslovic",

realizabil / incit moartea survine / printr-o simplă joncțiune de pleoape". Pînă atunci se mai poate practica ironia, un fel de pastilă—"calmant pentru Alter Ego"...

Ca idee și soluție este foarte greu să rămii original în această temă. Cel puțin ca trăire Ghenadie Nicu mi se pare că rezistă. Celelalte poeme care vin cumva în afara acestui cerc tematic, să zicem, cele erotice ("Perpetuum mobile" s.a.), scrise oarecum cu "infatuarea masculului", ironice, adoptînd un cinism autoimpus, cit și un frumos poem despre mama, pe care-l voi cita mai jos, sînt totuși tangente teme axiale. Iată poemul de care ziceam: "Ce spui tu, măică-atît de mică, / abia de pot a te-nțelege / Zici că picioarele-s betege? / Că nu mai ai de moarte frică? // Senină așa — în jilț - și calmă / pare că stai la Domnu-n palmă". Deși îmi amintește de cineva, îmi place acest of! senin ca o zi de brumar. Această analiză a alter ego-ului e o scrutare a sinelui, o exorcizare de patimi diavolești, un purgatoriu în fața infintului, care are totdeauna nemărginit de multă răbdare să ne aștepte...

Oscilînd între un limbaj de romanțuri și altul de romanțe, lucru de care se pare e conștient ("desueta mea togă", zice el), emfatic lîngă faldurile femeii și umilit de veșnicie, nerefuzîndu-și plăcerea păcatului, ușor cinic, splonat de himere, Ghenadie Nicu se lasă la discreția dumneavoastră.

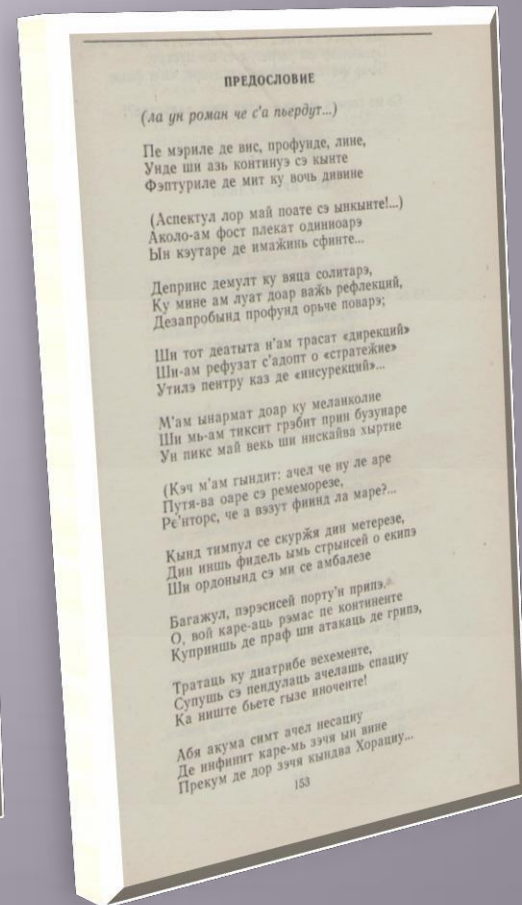
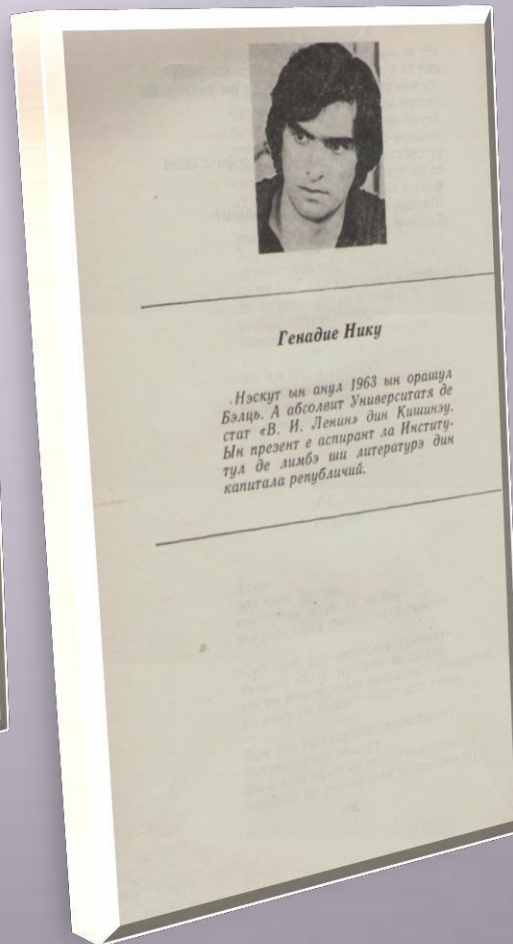
Eugen Lungu

Ghenadie Nicu se servește ca și în trecut de un vocabular select, vehement-neologistic, de o anume grandilocvență a neologismelor, caută să le dispună în poziții inedite așa cum procedează maestrul de șah cu figurile de pe tablă, dar expresia sa are un contur mai regulat, este mai puțin obscură.

Grigore Chiper

(Contrafort, 2003, nr 8-7)

PREZENT ÎN ANTOLOGII

Ghenadie NICU

Născut la 3 februarie 1963, în orașul Bălți. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității din Chișinău (1985). Doctorand al Academiei de Științe din Moldova corespondent pe teren al cotidianului „Sfatul Țării”. În prezent doctorand al Universității „Al. I. Cuza” din Iaș. A debutat în culegerea colectivă *Dintre sute de catarge*, ediția 1990. Este autorul volumului *Calmant pentru Al ego*, Editura Hyperion, Chișinău, 1992.

adînc în interior un nenorocit se țîra prin sintaxă

adînc în interior un nenorocit se țîra prin sintaxă ca prin noroiul de astă vară disperat spre clipa prezentă pierduse unul după altul oasele apoi carnea apoi metafizica eșuase în autografe de circumstanță (aici cariul domnului Biriș ar fi fost de un real folos dar ce păcat că nu s-a născut la timp) avea asupra sa numai dicțiunea impecabilă a femeii și gîndul insuportabil că de mîine aceasta se va dedica din nou instinctului

între timp în mesajul secret al cărții bine mascat sub aerul de epocă scîndura creștea surd desfăcîndu-se din cuie grimase căzute ca fardul de pe anguloșii pomeți pluteau silențioase prin ceață ideația fumega (deși o nu nu mai mirosea a parfum de pene arse) prin subterane tehnicienii găseau din cînd în cînd trupuri goale de manechini pe care se mai puteau deosebi tatuajele prenatală era ziceau gurile rele un fel malefic (malign ?) de a compromite bărbații serioși ce trudeau în sudoarea frunții de la nouă pînă la șase asupra natalității sufixelor

după o gestație îndelungată promiscuitatea înfricoșătoare a aparențelor s-a șters s-a estompat ninsese și strada devenise mai intimă puteai vedea pulsînd sub retină

GHENADIE NICU

ca un fel de contrapondere pentru cei neisprăviți
dă peste noi anotimpul foarfecelui suspendat
și noi palpităm cu uitare de sine într-o dezordine
artizanală

pe covoare cu magnitudinea degresată
printre trabucuri și odăjdii de seară

în asemenea zile ce să zic? mă sting
pe intimitatea unor sfinți mucenici
și scriu cu o benignă iritare
despre insuficiența laringelui

ca o ambarcațiune din aripi și picioare
plin de cavități cenușii
urmăresc pînă la epuizare cum ochelarii de domnișoară
se sparg de norii de bazalt

între gestul prin care îmi apăs pleoapele cu degetele
și ritmul exasperant al universului
se aude cum o persoană foarte gravă
își suflă nasul
iar altele bine școlite dar nevăzute

859.0
C.37

Cartea POEZIEI 2011

Editura ARC

GHENADIE NICU

n. 13 februarie 1963, Bălți

166

și mai spune că are o inenarabilă oroare

de petulanța vegetalului
(o chestiune personală
o treabă de lampadofor mizantrop)

căci avea ce avea cu pavajele:
se mișca lent
într-o atmosferă pe deplin rarefiată
și asculta cu respirația întretăiată
pofticios ca un adolescent
clinchetul umed al acelor clopotе minuscule
cargouri cu divinități pensionate
aspiranți senili preciza dânsul
(și aș putea pune mâna în foc că estimp
pe față îi creșteau bălării și scaieți
iar din pori îi țâșnea în valuri groase
o spumă grizonantă)
spre confortul și vecinica pace a tiparului...

m-am trezit și mi-am privit propoziția
care zăcea ca un șarpe sub dărâmături
tachinată de musculițe verzui
curtată de viermi languroși

o incredibilă candoare sfârșia la primul contact cu lumina
ca sosul Indispensabilei pus la foc temperat

tărătoarele
reprezentanții circularității infailibile
se vor apropia cu lentoare

R82
B29

Basarabia

LITERATURĂ • ARTĂ • CULT

COMPLEXE ȘI PERSPECTIVE —

M. CIMPOI și M. SIN

STAREA PROZEI —

Aspect cristomatic

BOEMA

În viziunea lui E. LUNGU

RECONSTITUIRI

de Al. BURLACU și P. BALMUȘ

PATRU AUTORI

de la Băiți: M. SLEANTICHI,

M. CURTESCU, N. LEAHU

și P. PROCA

MĂRTURISIRI —

de Monah SAVATIE

(Ștefan BAȘTOVOI)

ALTE SUBIECTE

de V. BESEAGA, L. BUTNARU,

I. NECHIT, P. NEGURĂ, N. POPA ș.a.

POEZIA SFĂRȘITULUI DE

SECOL —

D. MATCOVSCI, Gh. VOIĂ, A. CODRU,

A. SUCEVEANU, N. DANILOV,

Em. GALACIU-PAUN

AICI, ÎN EUROPA

3-6/99

Rafaell MC

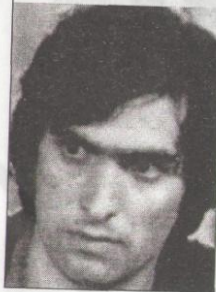
POESIS

VERSURI NOI

Ghenadie
NICU

„...trei pantofi străbăteau
în fugă pardoseala
și apele unei descrieri
urcau lunguroase spre noi
și falduri mari se mișcau
lenevos

cît erai tu de singuratică
atunci...”

cînd se aud clopotele

cînd se aud clopotele
ce fac moșii?
moșii aprind bețișoarele de paie
terfelesc bine în țărîna vocabularul
sicofanților
dau drumul vastelor denii
peste idilice suprafețe în carouri
și stau așa copleșiți de beatitudine și
moloz
pînă le seacă pipele

cînd vine noaptea (sau poate alt orar mai
aferent)
se mitraliază grijuliu centimetru cu
centimetru
întreg tabloul
se acoperă cu sunete vocale
se dă cu iz
se aproximează
și se scoate evanescența

între gestul prin care îmi apăs pleoapele

între gestul prin care îmi apăs pleoapele
cu degetele

și ritmul exasperant al universului
se aude cum o persoană foarte gravă
își suflă nasul
iar altele bine școlite dar nevăzute
(mecanismul prezențelor invizibile
are o vechime milenară)
stau încadrate și murmură

în mijlocul unei biologii concrescute
cu scripeții

un scurtcircuit benign
pentru o mai bună anturare a raporturilor

drept pentru care în seara aceea
obosită de lecturi
m-am văzut patinînd în viteză
un abac gigantic
iar maică-mea îmi făcea de pe mal
amenințătoare
cu tridentul

transparența probabilității

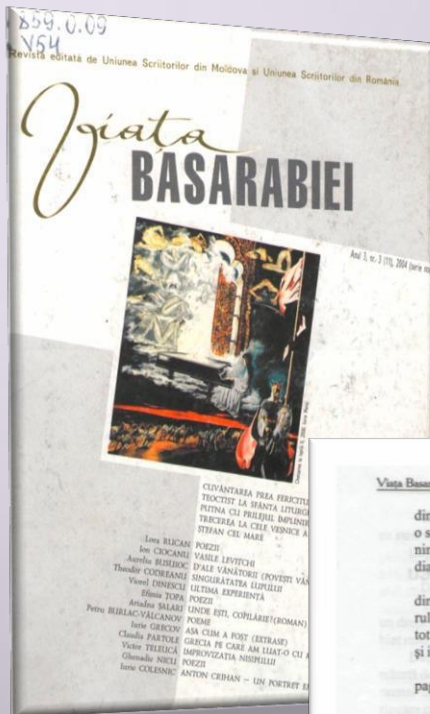
oh ce calamandros!
pămătuful stătea pe asteroidul cît o stafidă
eu mă aflam într-o încăpere vitregă
pași flaușați topeau pic-pic în zodii incontrolabile
curenții și cronologia

dincoace mă gîndeam: ce început de săptămînă exasperant!
toată lumea dispare voioasă într-o baltă de vocale

cu ciracul urmîndu-mă imperturbabil
levitînd sincopînd
am probat atitudini ne-am exhibat
în fața unor blocuri dezgustate de ideologie
vertiginos ne-am depus pe carosabil

personalitățile noastre olfactive

dinspre arbori răzbătea în efluvii grele
o semantică nouă
nimeni nu avea habar cum vor evolua lucrurile
dialogul devenea cu fie oră tot mai cutanat

din cripte serile ca din tipografii
rului peste satul cuminte
tot felul de himere mincinoase
și inactuale

pagini clorotice dintr-un tract schizoid

dimineața foarte devreme îmi reprogramez eforturile

în vederea unei noi busculade
sînt foarte sintetic
am un soi de crepitație prolongată prin tot corpul
țui și fredonez din citeva mii de elitre

o forță imperativă m-a deversat cîndva
într-un puț insondabil

acolo am înfîlinit un crab blazat
care povestea tuturor despre marea satisfacție
pe care i-o dau trabucurile
(ne-am certat la cuțite pe baza unui neologism
de G. Călinescu)

apoi am pășit într-o încăpere greu de definit
avea pereții trepidanți acoperiți otova cu circumvoluțiuni
și fiecare perora ceva în surdină
și se isca mamă în ultimă instanță un zgornot general
care m-a inspirat să-mi reneg firmăcopul
și vocația mea secretă de rozătoare

dar cine poate să înțeleagă această dramă acută?

în promiscuitatea unor mari mișcări provizorii

venea către mine patralaterul acela briant
mă scruta minuțios
ca pe un obiect de valoare

despre acel mărunț catastif

despre acel mărunț catastif
în care s-au stocat piraiele și toate bețișoarele firave
despre o prezență străină înaltă
care amușină topografia
(era un timp cu zăpada mușcată rău domnișoarele făceau ah! înainte să plonjez în iriși
la o analiză mai atentă se puteau depista protozoare:
pierduserm treizeci de ani pentru catagrafia lor completă)
despre jigăritul imponderabil
și plimbările lui nocturne printre dulăii vînjoși
sau nu sau nu...

cu dragoste și furibundă nostalgie
despre conținutul găleții strivite
cu dragoste și idem furibundă nostalgie
mai cu seamă despre locul său de cantonament:
foioase ozon
o materialitate discretă și retractilă
ca o linie croită cu stiletul
peste abis

eram acolo foarte mulți pe șes

priveam spre orizont
o mare tristețe mistuia înfățișarea mea
cu vagi proeminențe canine

mimi nu se știe de ce avea machiajul funeb
și scria ceva de zor
pentru cuantumul ei de ponoase

dacă îți lipeai urechea de sticlă
auzeai ploaia

în minte caracterul silențios al amiezii
aveam o ținută lejeră
patinam cu o celeritate nemaiauzită
spre depresii imaculate
unde publicul
(publicul format din secțiuni disparete)
aplauda infometat

și era doamne dumnezeule un aranjament de forme
o profuziune de muchii
și toți se gindeau la ceva comun
da da la ceva foarte comun

cîteodată simți foarte bine lichiditatea cuvintelor

colectivitatea lor pluvioasă se întreprăță spre cer
o desfășurare rapidă și silențioasă de forțe
flux și reflux peste un iris îngălbenit și cariat

nu întreba nimic asupra aparențelor
există interdicții grozave
progeniturile sar din boccele fac tumbe
și descriu cu gura pînă la urechi
ideograme bătrîne

boiangiul ne privește atent spinările ude
norodul de arlecchini și naiade
saltă la ceasul acesta
prin porii pieilor noastre
ca printr-o curte de vacanță

dacă e vorba să-ți descriu în amănunțime condiția de furnal
prăpădit printre gunoaie

greutatea de fontă a unor causalități imprecise
dacă e vorba de gloaba anguloasă a efebului
să vină încoace păstrătoarele de aminoacizi
să le pună ele pe tapet aici-asa
ca să vedem cum îmbătrînește se jerpelțește și se umple de troahne
o condiție de mare prestanță

DACIA LITERARĂ

Fondată în 1840 de Mihail Kogălniceanu • Anul VIII (serie nouă) nr. 25 (2/1997), Iași, România

Se mijloc de lucru
Teles pasiv
Ora frang de alina
de vioral lăunig;
Amuzing de lungi belle
Ce se trăsese marel
Legătura de m
de aban' de glori
de de apar' d
Si de p
Si de l
Si de s
-! de ch
dragi

50

JUNIMEA DE IERI. JUNIMEA DE AZI

gazinele din jurul stației erau pline, toți pîndindu-i reacțiile. "Se uită pe bulevard. Vine?" Băiatul se încolțănase să rămînă afară, să le-o ia înainte, cu riscul de a căpăta o răceală zdravănă. "Nu mai apare odată! Mai stau zece minute și plece", gîndea Traian cînd tocmai observă cu coada ochiului mașina ce se leghna ca o cumtără grasă, venind din capătul bulevardului. Rămase nemișcat ca să nu dea în vileag apropierea taxii lui celorlalți, care-l plîndeau. Își simțea bățile inimii în urechi și în stomac. Se preficuse că strînută ca să-și ducă batista la nas și să poată privi mai bine sosirea mașinii de fabricat povești. În același timp, supraveghea și mișcarea puștilor, pe care începea acum să-i simtă foindu-se. Cînd taxii ajunse la numai cîțiva metri de el, hoarda de copii dădu năvală. Se stîrni hărmălaie, băiatul fu împins și abia reuși să se mențină în față. Zece de minute se întindeau să-l apuce, să-l dea înapoi, trîgîndu-l de haine. Dar Traian nu era dispus să-și piardă locul. Înfruntat, împinse un bîșceț pistunat și se repezi spre portiera taxii care tocmai se deschidea. Cu ultimele puteri se aruncă pe banchetă, trase ușa în nasul celorlalți și începu să rîdă privind pe geamul din spate. În urma lui, puștimea privea ofînd, picăturile de ploaie amestecîndu-se cu lacrimile de pe obrăjii celor mai mici.

Înăuntru era cald și liniște. Un paravan cenușiu desprîntea mașina în două, nelăsînd să se vadă nimic din partea șoferului. Traian ciocni în el strigînd:

- Hei, e cineva acolo?

Cînd se pregătise să bată din nou, o voce veselă de bătrîn bine dispus, pe care și-l închipui cu plete, barbă și mustați, neapărât albe, îl opri cu mîna în aer.

- Bine ai venit! Cum te cheamă?

- Traian. Dar tu cine ești? Intrebă băiatul, căutînd sursa de unde venea vocea. "Moșulică, unde te așcuți? Hai, ieși la lumină, să te văd!" Tocmai se aplecase să controleze pe sub banchetă, cînd vocea se auzi din nou. Mai degrabă era un chichot, de parcă cineva rîdea pe înfundate. Cînd se potolii, vocea îl întrebă:

- Vrei să ascuți o poveste?

- Ce mai întrebă?! Doar de asta sînt aici, nu?

- Bine, bine, spuse împăciuitor ființa nevăzută. Așează-te comod și să-ți dăm drumul. Se auzi cum vocea tuji, se dresse și povestea începu:

- A fost odată ca niciodată un împărat...

- Hei, stai, ce înseamnă asta? Nu vreau să aud povești pentru adormii bebelușii, strigă Traian supărat. Ce, numai de astea ai în portbagaj? Înseamnă că mi-am pierdut timpul degeaba!

Dar vocea nu-l lăsă să continue:

- Ia te uită, un client deja nemulțumit. Interiorul mașinii se umplu de hohote de rîs. Traian așteptă îmbrufnat să se potolească, încrucîșîndu-și mîinile pe piept:

- Nu înjeleg, ce-i de rîs? Știi ce, se învioră băiatul deodată, mai bine mi-ai spune o poveste adevărată. Da, chiar așa, o poveste adevărată. Ce zici?

- O poveste adevărată? O poveste adevă... se auzi vocea ca un ecou.

În mașină se așternu, cîteva minute, tăcerea. Traian se neliniști, gîndindu-se că era posibil ca plimbarea să ia sfîrșit repede.

- Hm, vrei o poveste adevărată. Să-ți spun drept, m-ai luat prin surprindere. Nu-i nimic, îți voi spune o poveste

adevărată. Ascultă:

"A fost odată ca niciodată un oraș plin de copii. Într-o zi, fără ca nimeni să poată spune cînd, cum și de ce, în oraș a apărut un taxiu auriu, ce te lua la plimbare, fără să plătești nimic, și în care aflai o poveste nemaipomenită..."

* Premiu reviste "Dacia Literară" la Concursul național de povești "Ion Creangă", Ieși, 1997

Ghenadie Nicu

era un vis

era un vis
cu anahoreți fragili și candizi
cu voluptoase coafane
apoi miriștea se împieducuse subit
cu semne cuneiforme
și personajul zglobiu
plin de propoziții streine
se înfîlșa
expectorîndu-și diadema

frate eu plîng

frate eu plîng
pietrele mele se topesc în vîzduh
eu vîd o aripă mare albă
zburînd înaintea trupului

genunchii mei se scaldă în lavă

tu nu cunoști prețul albastrului
prețul cascadelor de cristal
coborînd spre faldurile nopții

tu intri în clopot ca într-un habitacul
sigur că acolo vei cunoaște
beatitudinea

Portret de Doru Drăgușin: Ioan Holban

ACTIVITATE PUBLICISTICĂ, ESEURI, CRONICI LITERARE ÎN PERIODICE

CASTALIA

Ghenadie NICU

cîteodată mă apucă și pe mine dorul să-mi lepăd

Cîteodată mă apucă și pe mine dorul să-mi lepăd corsetul și să filfii așa într-o doară din aripi spre tărîmuri mai opulente spre zone mai puțin ingrasioase trebuie să-mi închid ochii și să mi-i distilez cu beznă cu danteluțe fine cu mirosul de spray cumpărat de la taraba naufragiată sub exclamații și strigăte guturale cu vail amintirea acelei mări ale cărei valuri se furiau scorțoase ca niște țoale multicolore spre orizonturi mereu de bun augur fiindcă aici zilnic se inaugurează cîte o expoziție de zdrențe și cavități apretate cu flegmă și noroi zilnic se ricleie în căutarea osului unic și indivizibil pocitania te acostează din mers te apucă de braț te inundă cu valuri de carne și grăsime clipa înoată sărmana prin celuloză deșirată și slabă stau totuși liniștiți somnolez nici nu-mi pasă

că la două cartiere de noi zic babele s-a oprit un bot umed de concasor care aburește sau salivează sau se acoperă cu rouă sau mîrlie ceva infundat dintr-o arie veche.

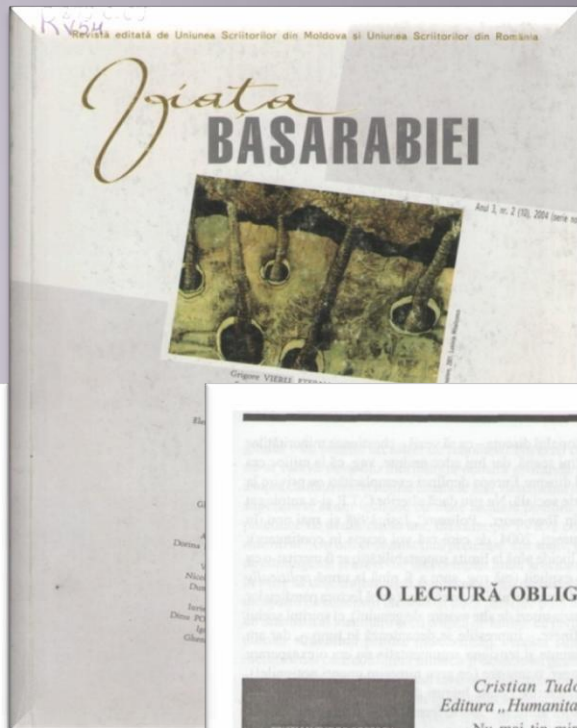
stăteam foarte senin în fața acelor mohorîte absențe

Stăteam foarte senin în fața acelor mohorîte absențe aveam asupra mea pumnul de linii geometrice de după liniile înalte se deversa ca un puhoi limba celui mizantrop jigărit și pudibond renumit în agora pentru cagula sa terfelită că vrei sau nu dar corporalitatea vechilor ciștiguri te-mbie din nou mi se spunea fără încetare cînd treci cu lumina aprinsă încet-încet cu meticuloasă băgare de seamă la numai cîteva milimetri de suprafață se aprind mici veioze de ramuri ceața se fisurează languros spre mormanul de aripi uitat pe costișă

oh acele păsări ude străbătînd pe aleea de cenofane cu surisul humectat

aceste vietăți mărunte și reci și veninoase

aceste vietăți mărunte și reci și veninoase acest cîrd de unghii acoperind orizontul aceste piese de schimb care freamătă separat un cor dezacordat? o agonie bine regizată? zice: nu te supăra dar degrabă vine limaxul el e liantul uite scrie și aici noi vom intra în substanța lui medicamentoasă și vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți și ne vom spune alte povești cu babe libidinoase al și ne vom transpune vocația noastră discretă de antropofagi o vom mînca pe Clitemnestra!

Ghenadie NICU

JUSTIȚIARUL

Cine a citit *Jurnalul unui jurnalist fără jurnal* de I.D. Sirbu nu-și va putea reprimă, cred, o paralelă cu *Serisorile din Gulag** ale lui Nicolae Costenco, „un basarabean crucificat pentru aspirațiile sale naționale”, cum spune Mihai Cimpoi în *Istoria...* sa. Mie unuia, cel puțin, asemănarea mi se pare frapantă, înfi de toate în ordine spirituală, dacă înțelegem prin asta mai cu seamă caracterul. Diețuna, oricum, e aceeași: tranșantă, lipsită de inhibiții, de o senină cruditate, bazată pe ceea ce așa putea numi proprietatea cuvintelor, pe o conformitate strictă, adică, aproape funcțională cu realitatea. Nici diaristul, nici epistolografal nu cad vreodată în prețiozități, nu umblă, cum se spune, la stil. Ei au o treabă înfi mai importantă de făcut: aceea de a comunica. Paradoxal, dar eul lor profund iese astfel mai pregnant în evidență și, din numărul de observații și idei pronunțate, din atitudinea cu care atacă o temă sau alta, se întrevede, insolit, o mare libertate interioară. Spiritele acestea atât de greu încercate au, s-ar zice, o scandalosă dezinvoltură, judecă fără menajamente, nu uzează decât în sens ironic de reticență, sînt nu rareori sardonice, practică limbajul frust al esențelor, nu se încercă în vulturi și, în mijlocul servituiții generale, se comportă ca niște iconoclaști, sfidînd (fie și numai mental, în pagina manuscrisă; dar cîți au clacat anume în această zonă?) convențiile și tabuurile, sacrosanctele dogme ale timpului. Textele lor (ca și altele de acest fel) arată că umiliința instituționalizată nu face, în ultimă analiză, decât să potențeze demnitatea și că practica reprimării individului duce – măcar în cazurile fericite – la o practică, răsplată, a libertății. Sensul ultim al acestor scrieri este copleșitor de afirmativ...

Similitudinile urcă – într-un mod fatal, așa spune, dacă ținem cont de specificul perioadei – și în plan biografic. Discipolul lui Blaga stă, ca și Costenco, șapte ani în pușcăriile comuniste, deși anterior, între 1940 și 1945, a fost ilegalist; ironie pe care n-o evită nici autorul *Severograd*-ului, căci iată ce-i scrie în „56 (după 15 ani de Gulag, cînd pînă și iluziile cele mai obstinate pare că ar fi trebuit să se spulbere demult) prozatorului Dominte Timon, coleg pe vremuri la *Viața Basarabiei* (și bun prieten, de altfel): „ideile comunismului mie îmi plac, iar eu sînt un comunist apartinic!” (Chiar dacă, în altă parte, vorbește de „ciocoismul nou al partinicilor” și observă, cu o remarcabilă luciditate: „trăiesc în țara unde libertățile, dacă nu sînt roșii, sînt în lanțurile robiei”). Dar asupra acestui aspect voi reveni: nu este singura contradicție a poetului.) Faptul, apoi, că Gary (cu vorba amicilor) a trăit sub șapte dictaturi consumă simptomatice de mult cu cele șapte schimbări de regim politic, prin care am trecut noi înșine de-a lungul istoriei. Există și alte puncte de tangență, nu le inventariez acum pe toate. Ce așa mai reține este doar o coincidență, oarecum neverosimilă, dar posibilă în sens ontologic, descoperind fulgurant

Ghenadie NICU

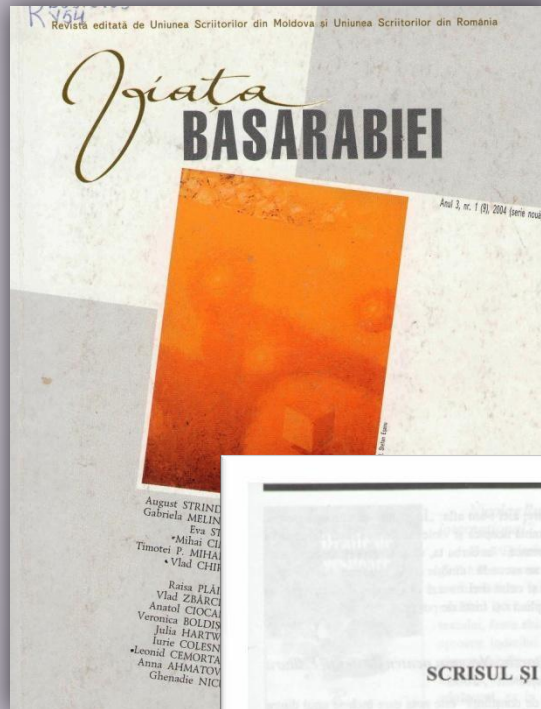
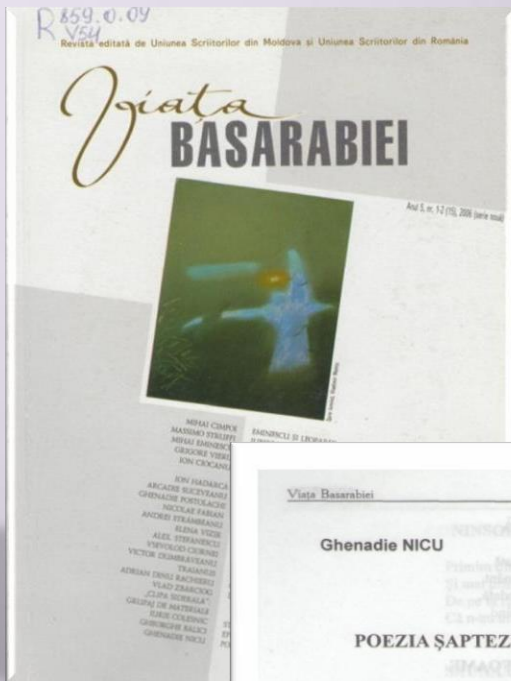
O LECTURĂ OBLIGATORIE

Cristian Tudor Popescu, *Sportul minții, Editura „Humanitas”, 2004*

Nu mai țin minte exact în ce împrejurări l-am descoperit pe Cristian Tudor Popescu. Eram, probabil, la Iași sau la București, oricum în *partea cealaltă*, pierdut într-un peisaj de valize și baloturi, printre fețe aici preocupate, dincolo abulice. Atmosferă de gară, ore de așteptare, cînd volumele pe care le cari cu gîndul de a li te abandona în pofida condițiilor (ca să nu spun intemperiilor!) nu se mai pretează lecturii, devin brusc indigeste și le pui la loc, fără a le deschide măcar, cu o sinceră, deși inexplicabilă repulsie. Sînt momente de fier absolut al presei; nu poți citi, atunci, decât ziare, indiferent de valoarea și conținutul lor. (Breasla ar trebui să se

întrebe, de altfel, așa cum a făcut-o într-un rînd Andrei Pleșu – a se vedea *Chipuri și măști ale tranziției*, „Humanitas”, București, 1996 în ce mod se citește la noi gazetele, cum se receptează mesaje din cuprinsul lor, în ce stări de spirit cad ele, eventual chiar ce sensibilități atacă: chestiuni doar aparent gratuite și oțioase, cercetarea putîndu-ne lămuri, între altele, misterul persistent al inadecvării și zădărnicia patetică a afișurilor editoriale pătrunse altminteri, *of course*, de cea mai aleasă simjire patriotică...) Fusesem, pînă atunci, un fan Cristoiu, cum se spune, fascinat de simplitatea lui tranșantă și de ceea ce s-ar putea numi confortul certitudinii. Comentariul punea ordine în lucruri, haosul din afară căpăta, în textele zilnice ale editorialistului, coerență și procesualitate; devenea, adică, inteligibil. În fond, Cristoiu livra un sens ciitorului. De aici senzația amintită. Într-o lume deabusolată, asta conta, probabil, enorm și popularitatea gazetarului (presupunînd că se va scrie odată un studiu asupra presei românești în tranziție) ar trebui explicată, cred, prin acest insolit efect psihologic. Stilul, iată, nu e doar omul, ci și resortul intim al sufragiilor de care ajunge să se bucure... *Evenimentul zilei* însă nu mai era, se epuizase, așa că am cumpărat ce se mai găsea, inclusiv un număr proaspăt din *Adevărul*, cotidian pe care, de nu mă înșel, îl zărisem odată (pe cînd Prutul mai era pavoizat cu flori!) și

Viata Basarabiei nr. 1-2 2004

Ghenadie NICU

POEZIA ȘAPTEZECIȘTILOR BASARABENI

Un grefier al alterității

Introducerile se seriu, de obicei, și din respect pentru lectorul potențial, care așteaptă intenții clare, deduse dintr-un drum deja parcurs, la sfârșitul lucrării; sînt opere de succesiune, dacă pot spune așa. În ceea ce mă privește, însă, o scriu chiar acum, în fața tonanților. Nu știu dacă „programul” meu se va afla după gestație onorat întocmai. Destinarii acestor rînduri vor putea să colaboreze (omit ghilimelele cu bună știință!) deziideratele și promisiunile de aici (cîte se vor fi iscat și dacă!) cu modul real în care se vor aplica; și, evident, vor avea prilejul să aprobe sau să condamne...

În fond (dar sub rezerva solidă a ironiei), proiectul meu are o singură ambiție: aceea de a demonstra (utopia iremediabilă a criticului!) *o altă față* a Leonidei Lari. Poeta ne-a cam obișnuit – ca să nu spun mai apăsat – cu mesianismul ei vitriolant și tot mai radicalizat, vitrifiat într-o retorică copleșitoare. Ultimele-i cărți (dar mai ales *Anul 1989*) sînt concludente în acest sens. Plină de reverențe sau doar prudentă (deh!), Doina Uricariu va scrie, și ea, într-un demers introductiv, că, „cu certitudine, poezia Leonidei Lari e o citorie”¹. Dacă-i de bună seamă așa, atunci, negreșit, prin apostazie trebuie să se explice iritația cu care este frecventat (cînd dă Dumnezeu!) sfîntul locaș; căci într-un interviu de Simona Popescu² sînt de citit următoarele: „Credeam că toți scrieți ca Lari și Vieru, pe care-i fluturau hipopotamii culturali care făceau jocurile”. Nu fac, bineînțeles, caz de aceste vorbe, dar trebuie să observ că sînt rostite de o poetă a disoluției³ și, totodată (fenomen recurent printre postmoderni: asta sună azi ca un truism, vezi bibliografia generației), de un cap teoretic. Au, deci, ponderea unei atitudini și atitudinea riscă să se perpetueze, dacă nu cumva s-a și postulat... Problema se prelungește dincolo de limitele esteticului și subcă în dihonii cu miză adesea meschină. Surprinzător (sau, cine știe, poate că previzibil de-a binelea: să așteptăm revelațiile posterității!), dar explicațiile sînt mai cu seamă de ordin cognitiv. Editorii avîndu-și predilecțiile lor (ca

¹ Doina Uricariu, *Focul din suflet și cel din istorie*, prefață la volumul de sinteză *Dulcele foc* de Leonida Lari (Editura Univers, București, 1991, pag. 24).

² Acordat revistei *Contrafort*, anul IV, nr. 2-3, februarie-martie 1997, pag. 16.

³ Pentru pură conformitate: Alexandru Mușina, *O poezie pentru milenii trei*, prefață la *Antologia poeziei generației '80*, Editura Vlasie, 1993.

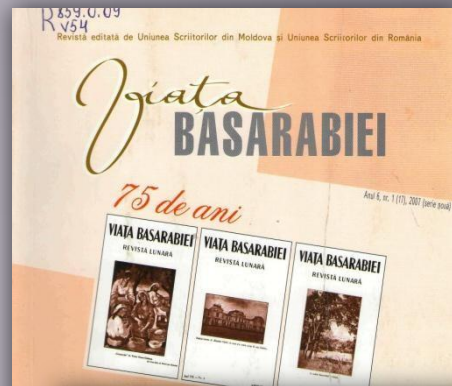
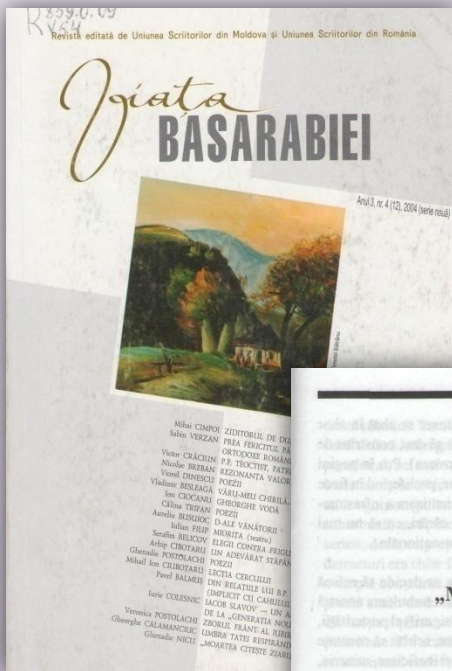
⁴ Ion Simuț, *Incurșuni în literatura actuală*, Editura Cogito, Oradea, 1994, pag. 15.

Ghenadie NICU

SCRISUL ȘI CITITUL

Doina Postolachi, Galerie de gânduri, Editura „Prut Internațional”, 2003

Galeria... este, de fapt, un jurnal de impresii și, în cele din urmă, o cronică a angossei – ca efect al solitudinii și contemplației în cotidian. Poemele fac, de la o pagină la alta, inventarul unor înfîpliri mărunte, contabilizează derizoriul, constată, de pildă, că „rafturile s-au îngelat de praf” sau că „paltonul doarme în cuier” (aproape ca blana de vulpe a Lorinei Bălțeanu...), dar efectul este, paradoxal, tocmai a potențării emoției. Frustețea pare să fie aici un principiu de funcțiune: „Plictisit și rezemat de perete, / cu respirația caldă, / împăturită alături, / caloriferul ascultă strada. / Gîndurile triste intră pe fereastră / ca niște fînjări, / nu li lasă să adoarmă. / Caloriferul nu le zice nimic, / nu le alungă și nu le sperie – / le lasă să se apropie, / să se încălzească în singurătatea lui”. Dar apropo de gînduri. Cuvîntul revine obsesiv. Dăm, într-un loc, peste „vechile gînduri”, în altul ni se vorbește despre „gîndul cel trist”, apoi iarăși despre „vechile gînduri” (care „vor urca pe cîlmîn, / își vor lua zborul peste oraș”), spre a cuantifica, în capăt, „generații / de gînduri”. Nu e numai afit. Există „gîndurile turburi”, gîndurile care „umbă noaptea și violează femei” și, din nou, într-un fel de paroxisim lexicemic, „sînt turburi gîndurile triste / și neliniștite”. Afta reiterativ trebuie că denotă numaidecît o figură de profunzime. Gîndurile care înaintează „pe străzile acestui oraș mic și pustiu / în care foarte rar se întîmplă / cîte ceva” și în care gara, simbolul expectativei, te petrece hipnotic „Cu streșinile roșii de nesomn”, sugerează – bacovian – un spirit dezabuzat, scrupulos și empatic, ca din altă identitate parcă: „Cînd se intrista, era ca marca / cu vinetele aveau la suprafață / cu burțile albe (adîncime) / le cunosc numai înecații”⁴. Probabil sau nu (dar ce mai importa?), impresia de auten ticitate și frapantă în acest volumaș și am sentimentul că „nesomnul lui Eliade” (alături de „biblioteca mamei”) nu apare chiar ostentativ în unul dintre poeme: un anume mod, transant așa zice, al ingenuității așa-ză *Galeria*... în descendență „Romanului adolescentului miop”. Am fost de aceea uimit să descopăr, la un moment dat printre tribulațiile puerității, cu dramele ei inexorabile („ca după un sfîrșit de lume, / cu înfrigurare revin / dezgrop rămașițe de caiete...”), și o dovadă de ceea ce numim, cu un termen cam șters (dar plin de latență!), maturitate feminină. Dacă ne-am propune să căuțim

proză scurtă

Ghenadie NICU

„MOARTEA CITEȘTE ZIARUL”

LEVITAȚIA CONTINUĂ

În presa ultimilor ani am putut citi, nu o dată (și pe un ton de verdict irecuzabil), că suntem o societate politizată. Nu știu pe ce se întemeiază asemenea concluzii – unilaterale și denivelatoare în esența lor. Societatea este ceva extrem de complex și contradictoriu și nu poate încăpea „fără rest” în limitele unei singure noțiuni, fie oricât de cuprinzătoare. Ea poate fi politizată doar într-o parte a sa, pe un anumit nivel, fiind în privințele celelalte orișicum: senzuală, gurmândă, claustrofobă ș.a.m.d. Nu m-aș apuca, prin urmare, să scriu epitetului de mai sus, cel puțin fără cuvenitele rezerve. Alteceva e că omului nostru îi place (și i-a plăcut, de altfel, dintotdeauna) să *frazeze* asupra politicii: e mai igienic decât scuipatul semințelor și mai pasionant; inutil să arăt, de asemenea, că un mai bun mijloc de a-ți trage cenușa la turta proprie, afirmându-te în ochii celorlalți – ciraci de cafeana, de votcă sau pur și simplu de „plictis ontologic” – nici că se poate inventa. În sensul acesta, da, calificativul își are toată îndreptățirea. Industriașii flecăreii incoerente și confuze, atleții vorbelor goale și deșănțate, disponibili mereu și debordând de o vitalitate care i-ar putea impresiona și pe sportivii de performanță, abundență; numărul lor sporește cu fiecare scrutin, laolaltă cu inepuizabila energie pe care o demonstrează. Apropriatele parlamentare sînt ca o binevenită ploaie de primăvară pentru trufandale: „comentarii”, emițătorii de opinii și dătătorii cu părerea – docti și calificați, *of course*, purtătorii de facisuri grave, pe deplin conforme cu un astfel de statut intelectual – au irupt ca dint-un corn al abundenței, după legile încă ascunse ale formării hoardelor de lăcuste și epideμιilor. Sunt peste tot și se manifestă spontan, din te miri ce: un accent, o elipsă, un rictus involuntar, datorat poate unei banale crampe la stomac, dar conotînd, în opinia lor, firește autoritară, din punct de vedere politic, etc.: „declanșarea” are cele mai neașteptate premise! Nu le poți opune nimic, cel mult o tăcere resemnată, căci sînt imbatabili și cu desăvîrșire surzi la argumentele bunului simț. Dacă, din bună creștere, pentru a întreține dialogul, plasezi o replică, ceva monocord chiar, un „da”, de exemplu (sau un „nu”, după caz), ești condamnat! Sursa încă neomologată a înțelepciunii și omnispenței te copleșește.

Viața Basarabiei

a. n. 1 - 2007

„PERICOLUL, DUPĂ OPINIA MEA, ESTE MASIFICAREA ȘI CONTROLUL ABSURD”

Ghenadie Nicu – Virgil Mihaiu: interviu

Virgil Mihaiu

Conferențiar de Estetica Jazzului la Academia de Muzică „G. Dima” din Cluj, membru în comitetul redacțional al publicației-stindard a jazzologiei mondiale *Down Beat*, membru de onoare al Asociației Criticilor de Jazz din Statele Unite (JJA), membru al juriului mondial *Down Beat Jazz Critics Poll*, membru în juriul ce acordă Premiul European de Jazz, doctor în americanistică și membru al Societății „F. Scott Fitzgerald” (New York); colaborator cu emisiuni culturale al Radio Stockholm, BBC, Scottish BBC Edinburgh/Scotia, Radio Cluj, Radio România, TVR, Free Europe, Radio Helvetia / studiourile Berna, Lugano, Lausanne, Sender Freies Berlin, Radiodifusao Portuguesa, Jugovenska Televizija, WDR Köln, Voice of America, Radio Novi Sad, Radio Nova de Porto, Radio Paris-Lisboa, Radio France Internationale, Radio Kultura/Moscova, Radio Oslo, Radio Rossia; membru al PEN-clubului român. Autor de cărți despre artele contemporane și de studii de specialitate, de publicații apărute în 20 de țări ale lumii. Realizator de emisiuni *Eseu* la Radio Cluj & Radio CD-Radio-Napoca și al emisiunii *Jazzorelief* la TVR Cluj.

Nu ai ocazia chiar în fece zi să întâlnești, la Ungheni, un critic de jazz, cronicar avizat al domeniului și, pe deasupra (și dincolo de celelalte ipostaze, pe care le semnalăm în caseta alăturată), doctor în americanistică! Mort să fii – dacă ai o cât de mică, derizorie, nesemnificativă contiguitate cu meseria scrisului, instinctul te scoate din casă în speranța unui interviu.

Era într-o sâmbătă, din mijlocul lunii septembrie, tocmai citeam ceva de Dan C. Mihăilescu (Perspective eminesciene, o carte de tinerete, despre care Mihai Cimpoi, eminescolog reputat, vorbește cu respect), când sună telefonul. E Vasile Boghean, fratele mai mare al lui Vali – cum a început să-și spună el, de la o vreme –, membrul formației Trigon și, de curând, câștigătorul Marelui Premiu al Festivalului de la Mamaia. Zice: nu vrei să vorbești cu Virgil Mihaiu? E în trecere pe aici, se întoarce la Cluj.

De festivalul organizat de Trigon veți fi auzit: presa nu a cruțat amănuntele, când băuse ceasul. Așa nu contextualizez. Spun doar că impozantul cronicar de jazz fusese la Chișinău în legătură, evident, cu acest eveniment. Ungheniul era, ca atare, pentru domnia sa, o plăcă turnantă – spre partea cealaltă! –, dar și un mod de a-și revedea un bun și vechi prieten.

Contrafort

24 pagini
3 lei R. Moldova
15 000 lei / 1,50 lei
România

ISSN 1857-1603

Apare lunar la Chișinău. Fondată în 1994
http://www.contrafort.md
contrafort@moldnet.md

Revista tinerilor scriitori din Republica Moldova

Institutul Cultural Român
Chișinău

Contrafort

Anul XIV
nr. 1-3
(147-149)
ianuarie-martie
2007

32 pagini
5 lei R. Moldova
2 lei România

ISSN 1857-1603

Apare lunar la Chișinău. Fondată în 1994
http://www.contrafort.md
redactia@contrafort.md

Revista tinerilor scriitori din Republica Moldova

Institutul Cultural Român
Revista Contrafort

Decupaje

De fișat, practic, totul

Sigur, nu-i deloc judicios ceea ce fac acum: încep o rubrică de comentarii literare (sau de im-
pulsuri de lectură)? Ori de simple fantazări
verboragice unui ideic? De cronici în
regula, cu verdict înclement și fără
de apoi? Sau, totuși, de dialogi – și
simon, opoziție pentru a nu tulburu
sine clasicele, *insulte*: totuși fognatic
apelo unor texte? Ori poate ceva între

acost sens fiind... de largi notorietate). De
aceia comentarii (o trecere în revistă, de
fapt – dar plină de scribie) e coroborat cu
interviuri, demersul esapetic – nu procedul
reporteristic: (vezi șpagă de la pagina 60,
surprinzător de epic, circumstanțialul ful-
gurant cadrul discuției și, dacă mă gîndesc
bina, grîndind peropția pentru tot restul
paginilor obligându-ne adică să citim lungul
interviu luat lui Nicolae Manolescu la seara
său din București – și atmosfera respectivă în
reminișcență subtil neșle de conștientizare
a lecturii).

Ogînilor sînt, intr-adevăr, paralele,
dar puterea lor reflecție diferă, după cum
impulși e și forța lor de captivitate. „Inven-
torul” (*Ambiguitate transparentă*), o de-
parte, o strălucită sinteză, cu observații in-
toidemana pertinente, curgînd destovoli, dar
pe un filon extrem de riguros, alina parca
– nu m-am putut debarasa de acest senti-
ment – în conștientizare. Am impresia că,
pathologic, Miroslava Mihaiș a avut de rezol-
vat o problemă destul de delicată: cum să-și
vîntempe entuziasmul spre a nu cădea în
panegiric și cum să păstreze o distanță
nu atât critică (dificultă de opoziție în
acost cazi, că mai cu seamă decență), ori
altfel sînt (și mai propriu), cum să-și facă
treaba fără a împieta simpatia. Cînd,
într-un loc, „referențele teoretice rîmînt în
sper marzitate” (*ce vorbe de Mitromorfo-
ze poezice*), ceea ce poate părea îndemnat,
vine late în compensație țușă de echilibru:
„Am tentativa de a regîndi totul cu propriul
cap e remarcabil”. Nu e singurul recod de
acost fel. Undeva, în un nivel subliminal
al interpretării, trebuie că va fi funcționa-

Manolescu: „Fram filot și cu bărbat, ora
filot și cu scriitor și crișor omu idu a
profesor. Cînd imi dau seama cîte prostii
facut, cîte prostii am spus, și cu o curio-
gura, mă sperii că dacă cineva ar depu-
neră el de a le publica – va, unde dînar
sînt publicate? – m-aș face de rî”. Cîra
cochetărie este aici vede oricine. Sînt ada
„extralunar” pe Edmund Wilson („cu
de Lovicase al Americii”), să-și plîntevă
scriind, atitudinea de profesor („J... used,
flecara dintre noi, cînd scriu, are o anu-
mă mentală de a se raporta la publicul
lui”, J... sînt cei mai îndemnat citori noștri
didactici”), dar să nu-și reproducă enun-
tările în volum – opera care a format gîstul
unest întregi epoci – are, cu siguranță, alt
motivație decît odo invocație. O țmă de
perseverat, cînd că între timp neaperește
volume au apărut – deși halal de editie
(Aula, 2007).

De fapt, practic, totul de la falgurînt
biografie (*Lălmîn gluma la a parte, eu
trezeci și doi de ani au fost o curvoză*)! I
amănțele de viață literară („Am înșu-
să-mi dau seama că sînt extrem de gru-
să la înfățișare și
cu o mîșă în față,
de două, de trei ori
pe săptămîni și sî-
scriu exact ce vreau
dopre curtea lui”),
de la opoziționare
și caracter sau falgurînt
J... I-au sînt un
disciplinat, pentru
că am descoperit
foarte repede, de rîm
omni linie și sînt
îndemnat citor laudă”
la scrieri propriu și
ce tebuie să J... și
ce fi sevă un ritm
normal de publicare
probabil că și opera
„ce arăta altfel” sînt

de
Ghenadie Nicu

de Ghenadie Nicu

Scutul lui Perseu

Decupaje

După tanc – și protocol

De păcat că juristii, cititorii în anală,
versativi în materia căldușă și imunda
rofit (*of course*) a subtextelor, lumea acce-
sibilă și prestigioasă care pot într-o clipită
de insecte ponderea patrupedului nu au
apetență pentru critica literară! Pen-
să se înșală cine crede că buchea legii
notează, că are oroare de ambiguitate,
neavează, mă-nțelegi, intertextual, că e,
și univoc și emanamente tranzitivă – cum
a odată Viaanu. Cînd văd că de geneșu
paragrafele cu interpretarea, ce po-
se arată alineate cu scenariile analizei,
ren mînos și pricnic speculației este
legislativ, mă întreb de nu cumva, aido-
să-mi dau seama că sînt extrem de gru-
să la înfățișare și
cu o mîșă în față,
de două, de trei ori
pe săptămîni și sî-
scriu exact ce vreau
dopre curtea lui”),
de la opoziționare
și caracter sau falgurînt
J... I-au sînt un
disciplinat, pentru
că am descoperit
foarte repede, de rîm
omni linie și sînt
îndemnat citor laudă”
la scrieri propriu și
ce tebuie să J... și
ce fi sevă un ritm
normal de publicare
probabil că și opera
„ce arăta altfel” sînt

bilitate, raptul de altădată este acum viola-
bil, tonele de sânge care au irigat pămîntul,
destinul mutilat al națiunii (oh, nu sunt vorbe
marile) și căte altele încă nu mai contează nici
statistic: totul s-a distilat în principii siman-
dicoase și clauze sacrosancte, să subscriem,
(euro)parlamentari dumneavoastră!

Da! chiar, suspendînd – măcar cât se
răsucește parafa-n hîrtia velină – protocolul,
de ce ne-am ascunde tristețea constatării că
brînză e și azi contra cost (și încă ce cost!),
chit că în agora *Cabernet*-ul se bea pe gra-
tis, de dragul unei gănuoase frățietăți? Nu e
oare evident că Basarabia reprezintă *altceva*
decît are în vedere distinsul articol? Că e o
„băștinășă provincie românească”, vorba lui
Stere? Și că „proximitate” sună inechivoc
a batjocură în acest context? Cum poate fi
proximă o parte integrantă? Căci asta e în-
trebarea de pus, franc, în răspîrul finețurilor
diplomatice. Cum mai saltă, probabil, în
pulbera cianolonei Molotov cu omologu-i,
văzîndu-ne livrați încă o dată (ultima?) sini-
strului lor pact! Oare Tata, mă fulgeră acum
gîndul, născut la Vaslui, ce-ar spune el, din
cerurile sale, cîntînd spre mine peste apa de
bazalt a Prutului? Dar ceilalți „enigmatici și
cuminți”, aflați în situația lui? Și, oricum: de
ce e musai ca protocolul să treacă pe unde a
trecut tancul!...

Diferență versus intoleranță

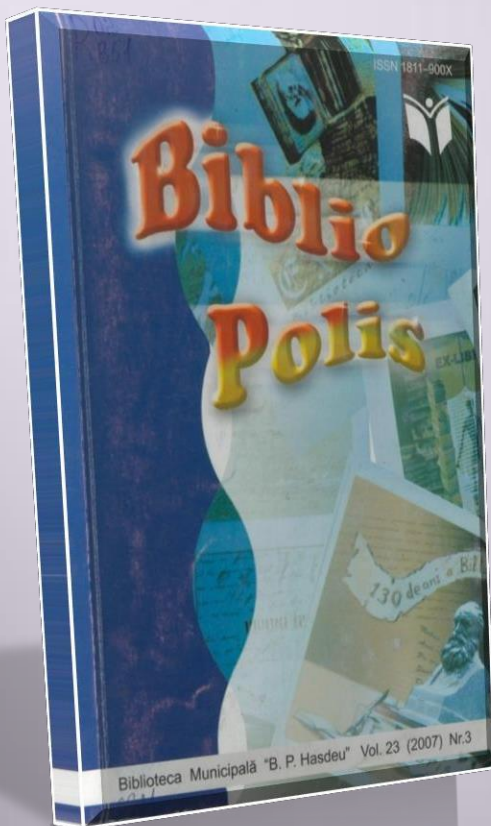
Nu salut deloc și n-am înțeles niciodată
practica aceasta a „ecurilor” fără
identitate, drapate cu pseudonim sau chiar
cu un mixaj abracadabrant din litere și cifre.
Sintaxa (dacă luăm termenul într-un sens
foarte larg, mult peste marginile stricte ale
specializării) nu se iscă din goluri: are in-
legajul –, de către meseriași momen-
tali – și chiar mă mînanță să răstorn acleia
relevantă, deși deschisă, completabilă

Recitesc abulic comentariile apărute nu
demult pe site-ul unui cotidian: de spirital
intolerant și reducionista nu mă pot apăra
decît cu o reverență amabilă: „Așa au fost
meru basarabeni, știu de la părinți, că au
fost duplicitari; ei sunt cei care au turnat apă
clocotită pe soldații...”

de
Ghenadie Nicu

de Ghenadie Nicu

REMEMBER

Nr. 3 (2007)

ANONIMATUL BINE FĂCUT

Vinerea trecută au avut loc funeralele scriitorului Aurel Scobioală... Nu știu cât și dacă spune ceva - cititorului din partea aceasta de Prut - numele celui răposat. Probabil nu. Sau, mai curând, nu - pur și simplu (deși, evident, luând cauzele la puricat, ajungi inevitabil să înțelegi că „nu“-ul respectiv e și impur, și copleșitor de complex în același timp).

Aurel Scobioală a fost un scriitor pentru copii. A scris, în perioada sovietică, câteva lucruri dulci, de o aproape subversivă ingenuitate, fără inerențele, pe atunci, moralizări didactice și (mai ales!) partinice... **Lumamiejovisidu** - parca așa se numea una dintre cărțile sale, reunind într-un singur cuvânt, prin aglutinarea primelor două litere, denumirile zilelor săptămânii: condică fantezistă, de o grație surizătoare și grațioasă. Asta în timp ce rafturile librăriilor și ale bibliotecilor se îngreleau cu mereu alte tomuri ale interminabilei „Leniniane” sau cu romane anodine despre colectivizare...

Aurel Scobioală n-a fost ceea ce se cheamă un scriitor important, reper, cap de serie etc. Prozele sale au savoare purității, sînt susceptibile de atmosferă, ating uneori pragul naivității autentice - tocmai calitatea (calitățile) pentru care sînt prizate de micul cititor. Ele au verosimilitatea înaltă a prefăcătoriei, știința subtilă a jocului sub specia maximei sobrietăți, aerul grav al convenției. Nu urcă, însă, în demnitatea miracolului, ca unele poeme de Grigore Vieru, nu impun un stil, nu au făcut școală. Și cu toate acestea, există în sine, au facultatea mirobolantă a unei

vieți proprii. Probabil că pentru asta, în fond, la cel de-al XXX-lea Congres Internațional al IBBY (Consiliul Internațional al Cărții pentru Copii și Tineret) de la Macau, China, din septembrie 2006, cartea lui Aurel Scobioală (un titlu aiuritor, dar fascinant, vă previn), **Carte pentru cîini deștepți**, a primit Diploma de Onoare...

A fost multă vreme consilier la Uniunea Scriitorilor din Chișinău. Cînd barul

de la parter - locul unde scriitorimea noastră se socializa frenetic și boem - mai funcționa (acum se afla într-o eternă renovare și mi-e teama că acesta va fi motivul pentru care acad. Mihai Cimpoi va pierde următorul mandat de președinte al Uniunii), Aurel Scobioală putea fi văzut în dreptul unui păhăruț de votcă, învăluit de fumul gros al țigărilor „Tempo”. Era un bărbat înalt, cu un cap masiv ornat cu doi ochi negri, enormi, și cu o mustață cochetă, de o premeditată desuetudine. Nu știam pe atunci că suferă crîncen de cancer pulmonar și că lichidul incolor avea, pentru el, efectul unei pasagere și improbabile beatitudini...

Fusese coleg cu mama la „Alecu Russo”, Universitatea din Bălți, și uneori, cînd mă invita larg să iau loc în areopagul de mușterii ce se întimpla să conducă (fiindcă avea, realmente, aerul de guru, privilegiat de vîrstă, de experiență, de un fler in-

BiblioPolis | REMEMBER

... A AVUT MULT CURAJ DE A SE EXPRESSA LIBER, DIRECT, ÎN ORICE REGIM

... A AVUT MULT CURAJ DE A SE EXPRESSA LIBER, DIRECT, ÎN ORICE REGIM

... A AVUT MULT CURAJ DE A SE EXPRESSA LIBER, DIRECT, ÎN ORICE REGIM

... A AVUT MULT CURAJ DE A SE EXPRESSA LIBER, DIRECT, ÎN ORICE REGIM

Valorile adevărate nu cunosc granițe. Moartea lui Florian Pittiș a indoliat în România o întreagă generație în blugi. Presa străină a comentat amplu dispariția „eroului folk” al țării noastre.

În România comunistă, puțini au fost aceia care au îndrăznit să nu țină cont de linia impusă de regimul politic. Unii au reușit să găsească o supapă de salvare în artă, în muzică. Florian Pittiș a reușit să câștige respectul câtorva generații prin cariera sa care nu a acceptat bariere.

Mulți, foarte mulți români, inclusiv din Basarabia, își amintesc vocea lui inconfundabilă din îndrăgita emisiune *Te-leenciclopedia*.

„Gesturile sale de sfidare a regulilor impuse de regim poate nu par mare lu-

ale lumii) să se rezume la instantanee și fulgurații? Povestirile sale îți dau, cert, un reconfortant sentiment epic și ai fi vrut citeodată să le amii nițel sfinșit, să gusti mai departe stilul lor jovial și acidulat totodată. De ce nu ne-a lăsat un roman? Cît din penibila condiție a scriitorului basarabean - omul dintre lumi - intră în aceasta potențialitate ratată? Mult-puținul postmodernism de pe malurile Bicului îl este îndatorat și acestui scriitor fără veleități. Aurel Scobioală ne învață frumusețea anonimatului temeinic făcut...

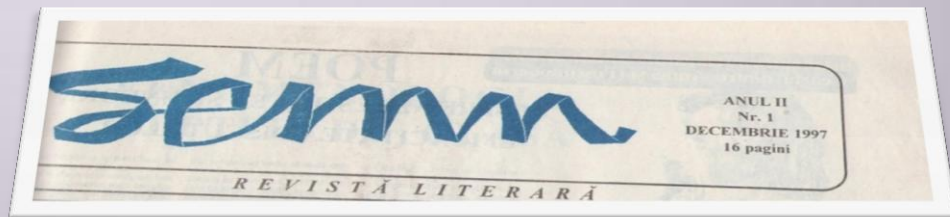
Ghenadie NICU

(Ziarul de Iași, 9 iulie 2007)

azi. Un cuvânt ici, un cântec colo. Dar pentru mulți erau un semn de speranță, iar pe vremea dictatorului Nicolae Ceaușescu speranța era o raritate”, comenta, la moartea artistului, BBC. „Simpla prezență a lui Pittiș evoca un anume grad de independență. Avea părul lung, precum starurile rock occidentale. Iar lungimea părului nu era pe placul autorităților, care erau tot timpul puse pe sancționarea tendințelor „burgheze”.

Energia lui era legendară și magnetică. Este un fapt recunoscut de mulți, care își amintesc de anii '80, când Pittiș a regizat, dar a și jucat în piesa lui Stephen Poliakoff *Cum se numeau cei patru Beatles*. „Era o aură mistică în jurul acestui spectacol, iar biletele erau greu de obținut. Oamenii veneau, e adevărat, pentru muzică, dar mai mult decât orice, veneau pentru Pittiș”. În timpul spectacolului, Pittiș vorbea cu patimă despre *Beatlemanie*. Despre cum veneau mii de fani la aeroport, când *Beatles*-ii soseau într-un tur-

REDACTOR ASOCIAT LA REVISTA LITERARĂ SEMN

REJLECTURI

POEZIA, ÎN LATENȚĂ

În Prefața la Jurnalul Roland Barthes afirmă despre viață: "este un accident în care ființa devine un semnificativ înainte de a fi semnificativ". Altfel spus, fenomenul, când apare, este semnificativ înainte de a fi semnificativ. De ce este semnificativ? De ce nu în timp ce se desfășoară? Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ. Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ. Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ.

Barthes afirmă că fenomenul apare înainte de a fi semnificativ. Altfel spus, fenomenul, când apare, este semnificativ înainte de a fi semnificativ. De ce este semnificativ? De ce nu în timp ce se desfășoară? Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ. Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ.

Barthes afirmă că fenomenul apare înainte de a fi semnificativ. Altfel spus, fenomenul, când apare, este semnificativ înainte de a fi semnificativ. De ce este semnificativ? De ce nu în timp ce se desfășoară? Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ. Căci, în momentul în care fenomenul apare, el este semnificativ.

"DEASUPRA ISTORICILOR SI A JURISTILOR..."

Ghenade NICU

A în există de curând, absolut din timpurile noastre (canta în clasele în epocă sau în literatura preferată) unui studiu avansat de istorie, înțeles în sensul modern al termenului. Este vorba de un studiu care începe să apară în paginile lui Vasile Teodorci, dar și o cercetare a lui Gheorghe Nicu, analizele de conștientizare a rolului istoricilor și juristilor în societatea noastră.

Într-un articol din numărul 1 al revistei "Semna", Ghenade Nicu prezintă o analiză a rolului istoricilor și juristilor în societatea noastră. El afirmă că istoricii și juristii au fost și vor rămâne actori importanți în viața noastră, deoarece ei sunt cei care ne ajută să înțelegem trecutul și să ne orientăm în prezent.

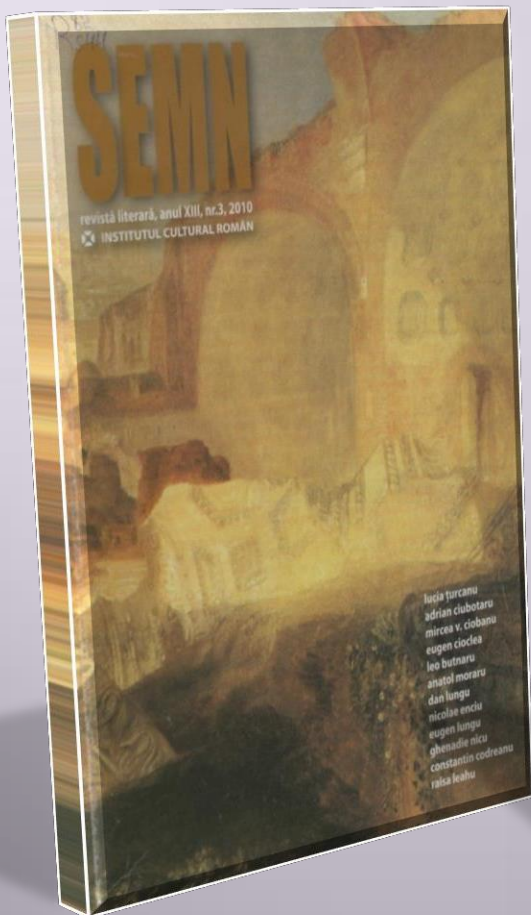
Într-un alt articol, Nicolae Popa discută despre rolul istoricilor în societatea noastră. El afirmă că istoricii au fost și vor rămâne actori importanți în viața noastră, deoarece ei sunt cei care ne ajută să înțelegem trecutul și să ne orientăm în prezent.

Într-un alt articol, Cristian George Brebene discută despre rolul istoricilor în societatea noastră. El afirmă că istoricii au fost și vor rămâne actori importanți în viața noastră, deoarece ei sunt cei care ne ajută să înțelegem trecutul și să ne orientăm în prezent.

Într-un alt articol, Lucia Turcanu discută despre rolul istoricilor în societatea noastră. El afirmă că istoricii au fost și vor rămâne actori importanți în viața noastră, deoarece ei sunt cei care ne ajută să înțelegem trecutul și să ne orientăm în prezent.

Într-un alt articol, Adrian Ciubotaru discută despre rolul istoricilor în societatea noastră. El afirmă că istoricii au fost și vor rămâne actori importanți în viața noastră, deoarece ei sunt cei care ne ajută să înțelegem trecutul și să ne orientăm în prezent.

Într-un alt articol, Ala Sainenco discută despre rolul istoricilor în societatea noastră. El afirmă că istoricii au fost și vor rămâne actori importanți în viața noastră, deoarece ei sunt cei care ne ajută să înțelegem trecutul și să ne orientăm în prezent.

JURNAL DE SCRIPTOR

Post-... și preelectorale

de Ghenadie Nicu

Toate priesc...

Azi poate părea o banalitate, dar în anii de realism socialist sacrosanct, de imitație continuă a partidului (defunctul PCUS, precizez pentru orice eventualitate) în domeniile artistice, o derogare cît de mică de la dogmele în vigoare trebuia apreciată ca probă indiscutabilă de temeritate. Șaptezecîștii basarabeni – Nicolae Dabija, Leonida Lari, Arcadie Suceveanu, Vasile Romancier, Leo Butnaru, Ion Hadreă, Vasile Târîțeanu, Ilie Zegrea, Marcela Benea, Ludmila Sobieriechi, Constantin Dragomir, Leonard Tuchilatu, Vișel Mihail, Constantin Munteanu, Ion Bogatu ș.a. – au săvîșit ceea ce se poate numi, cu un termen doar în parte metaforic, o mică dar extrem de semnificativă *insurgență*. Nu se putea imagina, pe atunci, o contestare la scenă deschisă a metodelor – atît de pîguboase în plan estetic – ale realismului socialist și în genere a regimului, o situație polemică în raport cu preceptele oficiale. Nici simțindu-și nu s-a practicat în Basarabia acelor ani. Dar ceea ce au izbituți acești scriitori solari conținea enorm în economia procesului literar dintre cele două maluri. Ei au descoperit un mod fericit de a se sustrage tiraniei realului, de a déroga de la comandamentele partidului; în ultimă analiză, de a-și adjuceca nestingheriți, fără a pactua, ca antecessorii lor, cu diavolul, naturalitatea discursului poetic, starea de grație. Este vorba de *ochiul al treilea* (titlul plăchetei de debut a lui Nicolae Dabija), care a permis interiorizarea viziunii, scoaterea ei din fatidicele convenții realiste; în fond, eliberarea creatorului din contingentul tiranic și transferarea lui în transcendent.

Andrei Țurcanu, criticul avizat al generației, spune despre congenerii săi: „Carajul adevărului și candoarea credinței nu se puteau exprima decît prin prefigurări, prin iluminări profetice, *singulare*, prin forme și imagini excesive, care să bată alarma, certificînd – neapărat – o realitate colectivă și un imperativ colectiv”. Ce trebuie dedus de aici este că șaptezecîștii basarabeni au folosit *esteticul* (este generația ce redă literatura, literaturii înseși, spre a parafraza un vers eminescian) într-un *insidios sens etic*. Cîd de-al treilea ochi este și o soluție de insubordonare, o dizidență implicită, deoarece comută pe interioritate – într-un timp cînd mimesis-ul triumfă stimulat în plener –, exaltă individualitatea atît de reprobabilă spiritului colectiv omni-

acaparant. Cu alte cuvinte, generația a găsit un mod de a se echiva de la înregimentare. Supralicitînd vizul, exaltîndu-și tărimurile imaginare, axîndu-se pe eul creator, generația sfida implicîndu-și dogmele. Nu a contestat-o direct (nic nu ar fi fost posibil), dar se poate spune că a umilit-o prin neglijare. *Ochiul al treilea* a avut, așadar, certe virtuți subversive.

Este foarte interesant să aflăm cum s-a produs acest fenomen, ce a determinat, în momentul X al istoriei, într-o provincie ȳrgîșită a fostului imperiu sovietic, un grup anume de oameni să se solidarizeze – bine, nu programati dar intuitiv oricum – întru contestarea implicită a principiilor curente, altminteri obligatorii pentru scriitori? În sensul acesta, ca să citez o vorbă a cuiwa, *toate priesc*: accident pubertare, întîmplări miraculoase în copilărie, figurile – formatoarele – ale părinților, învățătorul de litere, primele cărți citite, chipul bibliotecarei din sat, școala, serpentinele academice, lecturile constitutive, amozurile, escapadele adulterine, ca și diversele tranzații cu mai mari zile, convorbirile (că nu se exclud!) cu KGB-ul, orele de plicis și disoluție isplăcite prin diverse adunări cosmopolite sau de partid etc., etc. – pe o listă, pe o pereche de ani, pe o generație, în cele din urmă, tîrîndu-se în urmă, tîrînd generația (unele chiar faimoase), demers literar, care a readus normele și a pregătît terenul pentru o segmentul care încearcă sincronia română.

Despre voga ideilor

Mă pregăteam, sincer vorbind, să scriu despre voga ideilor în narilor – bîntuind din abundență cafelele (arealul predilect al elitei vitoare guvernare. Vor găsi cei PD) limbă comună? Se vor pune Lupu fără pic de rictus peșta marcanic, perisfîrîrile la care s-au delat, aproape de solemnă sa figură? Va fi din imensul con de ambiguitate, de dezertații care l-a urmat obținerea rațiilor sale de loialitate democratică? Chiar va fi uns Ghimpu președinte sau, totuși, prozaxor general (ca în stic gurile democratice, și în gaurile de altă parte, Vlad Filat să primească). Nu se va îngrozi la ginul că în cei primi un sît energic din partea de

REDACTOR-ŞEF LA REVISTA UNIVERSITĂŢII DE STAT „ALECU RUSSO” DIN BĂLŢI SINTAGMELE

COLABORATOR, CU TABLETE SĂPTĂMÎNALE, LA „ZIARUL DE IAȘI”

As! - Ziarul de Iasi - Windows Internet Explorer предоставлен: Mail.Ru

http://www.ziaruldeiasi.ro/opinii/as~ni93f0

Файл Правка Вид Избранное Сервис Справка

Избранное nicu ghenadie - Поиск в Goo... As! - Ziarul de Iasi Ghenadie Nicu - crispedia.ro

"Ziarul de Iasi" și "Complexul Hotelier CIRC" te răsfată!
Cîștiga o cină savuroasă și o noapte de relaxare în afara orașului!

Ziarul de Iasi

Joi
6 Decembrie 2012
Ultimul up-date 12:30 GMT+2

Cauta

Ziarul de Iasi pe mobil
DESCARCA ACUM!

ANUNTURI: AUTO | IMOBILIARE | LOCURI DE MUNCA | POSTEAZA UN ANUNT | ANUNT PRIN SMS | ABONAMENTE | PUBLICITATE | CONTACT

Prima pagina ziaruldeiasi.ro » OPINII

LOCAL

POLITICA LOCALA

NATIONAL & EXTERN

ECONOMIC

INVATAMINT

EDITORIAL

TEMA SAPTAMINII

OPINII

SPORT

MOZAIC

RECOMANDARI ZDI

TIMP LIBER

NATURIST

EDITIE CU CARTE

CURS EURO

As!

AUTOR: GHENADIE NICU
DATA PUBLICARII: 13/11/2012

Cine dintre ei ar vibra la ideea de a-si insusi limba romana in vederea unei cariere, asa cum rezulta din traseul parcurs pana acum de actualul ministru roman al sanatatii?

Reaed Arafat pe post de precept moral. Sau ca model de urmat. In fine, ca termen de comparatie. O tema, foarte bine captata, de Constantin Tanase. Fostul sef al SMURD-ului e, privit de aici, un fenomen aproape incredibil, cu neputinta, practic, de imitat in conditiile noastre. Nu trebuie sa repet: Raed Arafat e nascut la Damasc, deci un strain (iau termenul in acceptia lui strict tehnica, daca a mai ramas!) si care, de nesperat, a facut o cariera fulminanta in Romania. „De nesperat”, iarasi, din punctul nostru de vedere. Sa ma explic insa, ca e tocmai cazul.

Primul lucru care m-a frapat cand am auzit de arabil devenit, in Guvernul Tariceanu, subsecretar de stat la Ministerul Sanatatii, a fost pronuntia lui. Cu usoare palatalizari, intr-un vag stil oriental asa-zicand, putin cam taraganata, dupa gustul meu, dar impecabila in rest. Vi se pare o bagatela ce spun, dar nu e si cand te lovesti zilnic de mutilarea limbii tale materne, mai ales de catre alogeni. Trebuie sa traiesti (nu un deceniu, nici doua - cam cat se implineste un destin, cu bune sau cu rele) intr-un mediu ca cel de aici, ca sa ti se para uluitor un lucru, in definitiv, atat de firesc aiurea. Constantin Tanase s-a gandit, intr-un

OPINII

- Pregatiri pentru sfarsitul lumii
- Caricatura zilei - Pedeapsa redusa pentru Adrian Nastase
- Neamestecul in treburile interne
- "Oglinda" unui purtator de cuvânt

ULTIMA ORA

12:21 - SPORT
Lucian Bute: Impresarul lui Froch incearca sa ma descurajeze, dar eu vreau revansa

12:10 - NATIONAL & EXTERN
Retea de proxeneti romani destructurata in Franta

12:00 - NATIONAL & EXTERN
Ponta renunta la pretentia de a fi premier doar in anumite conditii

afiseaza toate titlurile

ZIARUL DE IASI angajeaza REPORTER

Urmărește-ne și pe

f t

Abonează-te la ediția PDF a Ziarului de Iași!

Începeți NOUL AN în pași de dans...
REVELION 2013
detalii și rezervări la 0232 260336 0721 291746

chirurgie estetica

<http://www.ziaruldeiasi.ro>

http://ghenadienicu.wordpress.com

Pe unde trecuse pangolinul... x

← → ↻ ghenadienicu.wordpress.com ☆ 📶 ☰

Pe unde trecuse pangolinul...

"Ignorarea faptului de a trăi ne umple de viață" (Fernando Pessoa)

Acasă Despre...

Patetizări cu moț

Posted on [22 ianuarie 2013](#)

Tămbălăul cu omorul din rezervația *științifică* (nu *naturală*, cum a dat inițial presa, diferența dovedindu-se apreciabilă în sens practic) „Pădurea Domnească” ia amploare. Patosul anumitor considerente, ca și greutatea unor determinative îți fac, de departe, impresia că cele întâmplate au picat ca o mană cerească peste tastaturi și monitoare. Ce bate mai cu seamă la ochi și fără a aprofunda e convergența de atitudine, mass-media de la noi regăsindu-și cu această ocazie o solidaritate altminteri nesperată. Mie mi se pare ușor suspectă, mai exact artificioasă, ca tot produsul preparat în laborator. Voi încerca să mă explic.

Căutare

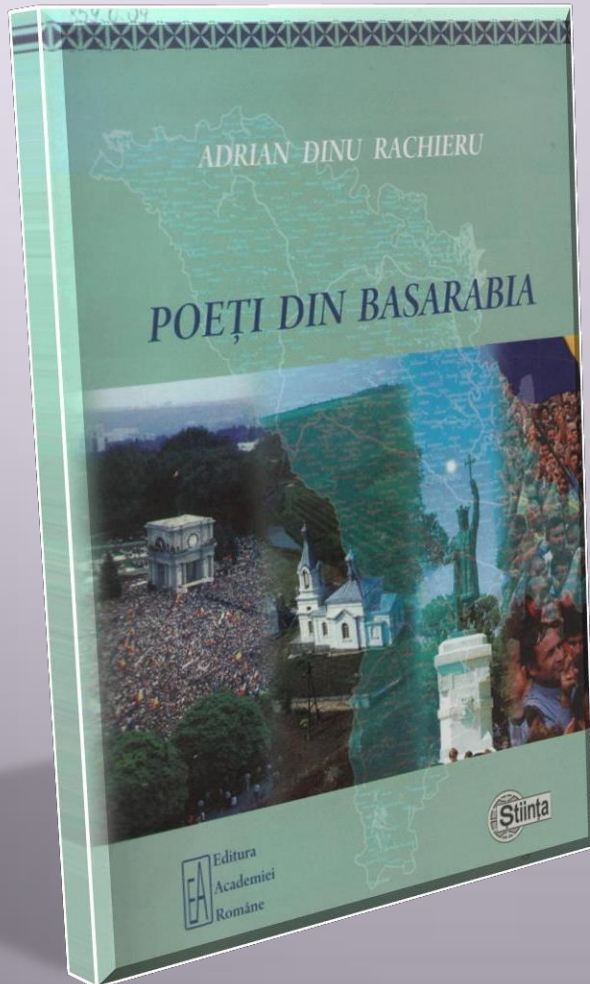
Follow

Ghenadie Nicu este poetul care construiește textul-lume. Dialogînd cu prima sa carte, autorul își elaborează discursul în vederea unui schimb ambiguu de replici confesive între eu și alteritățile sale.

Maria Șleahtițchi

(Timpul, 2003, nr 32)

REFERINȚE CRITICE

„eram băiet
umblam printre pubele
tărâm cu mine o pleoapă grandioasă”

GHENADIE NICU ȘI „FEȚELE” ALTERITĂȚII

Între acuza de a manevra un „limbaj criptic”, împănât cu neologisme și sintagme impenetrabile (cf. Ion Țurcanu) și admirația lui Nicolae Leahu (e drept, nutrită și de o veche amicitie), după care, plasat în categoria „fanteziștilor eclectici și esoterici”, Ghenadie Nicu ar oferi, prin piesele sale lirice, deliciul lexicografilor, poetul de la Bălți, observăm, publică rar. Își oferă lungi pauze editoriale, dar este întâmpinat sărbătorește. *Deșertul consoanelor* (2003) era, după Maria Șleahțișchi, „o carte de zile mari”, fie și inenarabilă. Ea confirma startul poetului (*Calmant pentru alter ego*, 1992), așezându-se în tiparele știute; preocupat de incifrare și insolitare, cultivând o agresivitate lexicală împinsă spre macabru și vădind o sensibilitate livrescă de cert rafinement, autorul se anunță, zicea ferm același N. Leahu, „o voce remarcabilă a poeziei românești actuale”. Nu e cam mult?

Să notăm că, fidel sieși (cum s-a observat), Ghenadie Nicu (n. 13 februarie 1963, Bălți) șochează prin vehemența neologică. De pe baricadele suprarealismului (postmodernist, totuși), de vocație ludico-ironică (negresit), el poate nădăjdui la a stărni doar „emoții” intelectuale. Mai ales că, programatic, dezvoltă, cu abilități recunoscute, o trăire ambiguă, dorindu-se „în interstițiile fenomenelor”. O astfel de elaborație, cu vocabular ostentativ-select, necusută de repetitivitate, plonjează în imprecizie. Suntem avertizați: „voisem să urlu pe o temă incertă”. Dealtminteri frecvența prefixului *in-* potențează sensul ermetic, propunând „arhitecturi contradictorii” și „zodii incontrolabile”, dizolvând granița real / ireal într-un timp „imposibil de rezumat”. Tot un *calmant livresc* ni se recomandă pentru această viață „de uz general”, prin care poetul (un „cadavru cu aripi”) hălăduiește cu lentoare, scoțând la iveală „un tomberon plin cu recuzită de

PERIOADA POSTBELICĂ: RĂTĂCIRI DOGMATICE ȘI ÎNTOARCEREA LA ITHAKA

O deificare autoreferențială are loc și în *Ceremonia orbirii*, cu invocarea unor daimoni în chip de îngeri blânzi și aduceri aminte într-un gol autumnal bucovian (Col. „Poezii orașului București”, selectată, prin vot secret, de un juriu al Asociației Scriitorilor din București, prezentat de Cezar Baltag, Ed. Cartea Românească, 1996).

Volumul *Rugă de neliniști* (1992, Chișinău) al Liei ȚĂCU (n. 18. VI. 1967, Rădenii Vechi-Ungheni, studii la Institutul de Literatură „Maxim Gorki” din Moscova) e plin de îngeri și personaje biblice, semn al căutării candorii și imaculării în spiritul poeziei Anei Blandiana („S-a sfârșit îngerul./ Cu aripa obosită în jos./ Pe merele toamnei răsoapte./ Trist și frumos./ Iudeică moarte printr-un sărut”).

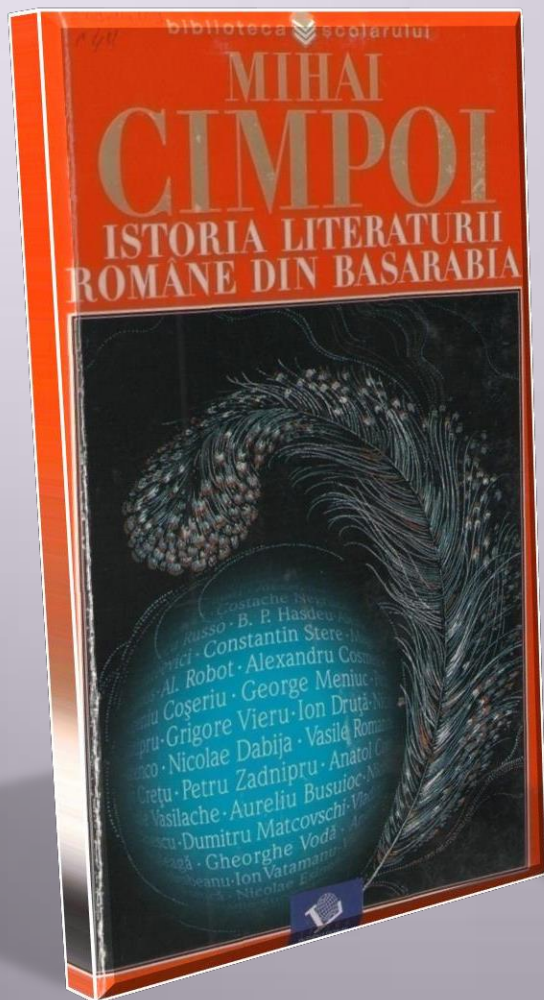
Galina CHICIUC traduce în versurile sale (vol. *Suspensie*, 1992) tensiunea relațiilor poetice cu lumea, văzută ca o piramidă a unui timp bolnav: „În lumea asta nu mai știe nimeni/ cum o putem lua de la început”.

În plin modernism programatic Alexe RĂU (n. 23. XII. 1955, Larga-Edineț; a absolvit Universitatea de Stat a Moldovei; este director general al Bibliotecii Naționale din Chișinău; vol. de versuri *Spune ceva*, Chișinău, 1993) scutură de praf și naftalină straine folclorice scoase din sofaua bunicii, evidențiind pietrele scumpe și fluturașii metalici, demonstrând croiala lor modernă, finețurile jesăturii prin care a trecut și firul greu al dorului: „Pe tine/ Leri-i ler te iubesc eu/ Numai așa cum spune Dumnezeu/ Ușor ca fulgul și ca piatra greu”. În fond, e un necomplexat de formule, un „conservator” dezinteresat, un spontan și un primitiv risipitor de frumuseți vechi de psalmi, romanțe, colinde și descănțece, care-și transcrie senzațiile și trăirile în desene mai șocante: „Și-acum un rece alb se scurge-ncet/ Până la urmă totul e omăt...” – *Elegie în alb*.

În afară de versuri cuminți, romantic colorate, există la Nelu SALAHORU (n. 25. VI. 1949, Moșeni-Bălți; a absolvit Facultatea de Filologie română a Institutului Pedagogic „Alec Russo” din Bălți; este ziarist; vol. *Memoria frunzei*, Chișinău, 1991) o încercare de „viziune mai dialectică”, de „văz în miez” (este titlul unui poem) mai temerar.

O inimă înflorită de doruri și vise are Gheorghe BĂLICI (n. 3. II. 1963, în satul Hiliuți-Bălți; studii la Facultatea de Filologie a Universității de Stat a Moldovei; vol. *Floarea din inimă*, Chișinău, 1991; vol. de umor: *Contra bolilor de stat*, 2001), romantic de modă veche, dar marcat de neliniști moderne, umorist dur-sentimental, care scrie cu lumina lunii, cu muguri și clopotei de rouă, cu jăratec și fier, semn al unei doriri ce așază trăirile în sfera înaltului.

Gheorghe NICU (n. 13. II. 1963, Bălți; studii la Universitatea de Stat a Moldovei) este, după opinia lui Eugen Lungu, prefațatorul volumului de debut *Calman pentru Alter ego* (Chișinău, 1992), un scrutător de sine, un exorcizant de datini din legți, ce caută purificarea și rescă injectată în oglindă/ mai agonizezi mai ai convulsiv nu te teme n-o să te mai prindă/ hărca să te stoarcă în emulsii// Cu geometria ta lascivă/ poți corupe fluturi sau femei/ zici de o teroare costelivă/ haida de! păi unde-i coasa ei!” Coasa există și, narcisiacul „efeb măsliniu”, cinic și biruitor, devine heteronomic nu în sensul măștilor lui Fernando Pessoa din care își ia motto-ul („Ignorarea faptului de a trăi/ Ne umple viața”), ci al multitudinii reacțiilor, el simțindu-se ba un frenetic scufundat în

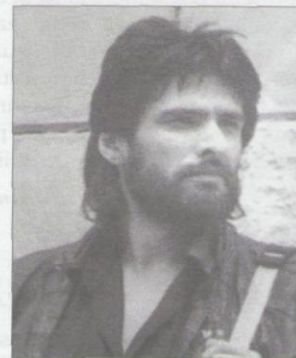
„Russo“ din Bălți; este ziarist; vol. *Memoria frunzei*, Chișinău, 1991) o încercare de „viziune mai dialectică“, de „văz în miez“ (este titlul unui poem) mai temerar.

O inimă înflorită de doruri și vise are Gheorghe BĂLICI (n. 13.II.1963, în satul Hiliuți-Bălți; studii la Facultatea de Filologie a Universității de Stat a Moldovei; vol. *Floarea din inimă*, Chișinău, 1991; vol. de umor: *Contra bolilor de stat*, 2001), romantic de modă veche, dar marcat de neliubiști moderne, umorist dur-sentimental, care scrie cu lumina lunii, cu muguri și clopoței de rouă, cu iratic de flori, semn al unei ardori care așază trăirile în sfera înaltului.

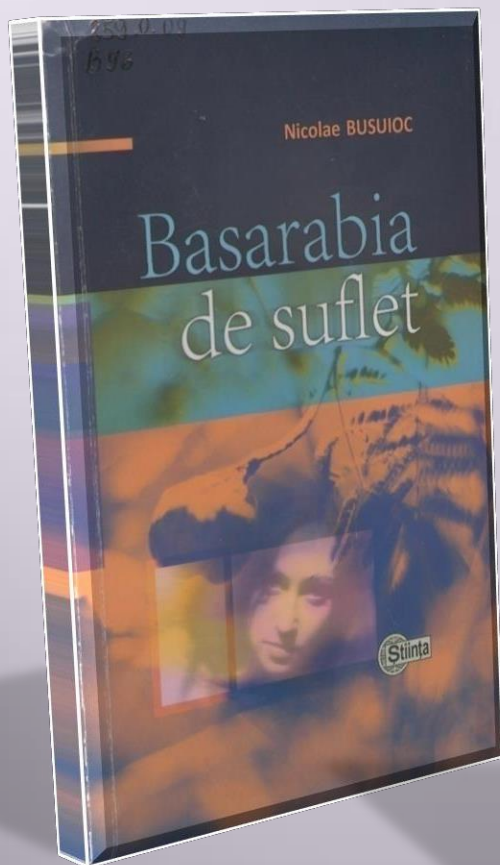
Ghenadie NICU (n. 13.II.1963, Bălți; studii la Universitatea de Stat a Moldovei) este, după opinia lui Eugen Lungu, prefațatorul volumului de debut *Calmant pentru Alter ego* (Chișinău, 1992), un crutător de sine, un exorcizant de datini diavolești, ce caută purificarea: „Frescă injectată în oglindă / mai agonizezi mai ai consiliu / nu te teme n-o să te mai prindă / hârca să te stoarcă în emulsii // Cu geometria ta lascivă / poți corupe fluturi sau zeme / zici de o teroare costelivă / haida de! păi unde-i coasa ei?“ Coasa există și, narcisiacul „efeb măsliniu“, cinic și truiitor, devine heteronomic nu în sensul măștilor lui Fernando Pessoa din care își ia motto-ul („Ignorarea faptului de a trăi / le umple viața“), ci al multitudinii reacțiilor, el simțindu-se ba frenetic scufundat în spațiul de oglinzi unde descoperă eul a „formă cea pură a singurătății“, ba un solitar retractil, ba un

Gheorghe Bălici

Ghenadie Nicu *

LEO BUTNARU
**„Suntem liberi atâta timp
cât întrebăm și răspundem”**

– Domnule Leo Butnaru, cu îngăduința Dv., repro-
le următoare: „Lectura unei cărți precum cea intitulată
și răspundere” de poetul, prozatorul și eseistul Leo But-
doar folositoare spiritual, ci și mult atrăgătoare. Fire is-
o curiozitate mereu vie, sensibil, bun psiholog, autorul
voace confesiunea, să stărnească destăinuirea, să creeze
comunicare autentică, sinceră și deschisă. Acest volum
reconstituie și restituie momente și imagini ale vieții noas-
artistice...” (Ion Gherman). M-am convins de autenticitate
rizărilor de mai înainte lecturând și volumul „Spunere
cuprinde tot dialoguri. Vă mișcați dezinvolt în lumea
arta Dv. de a incita partenerul de discuție scoateți la lu-
spirituale” demne de a fi aduse în atenția cititorilor. Ace-
ca la rândul Dv., să fiți intervievat și să intrați în „Oglă
volum ajuns la numărul patru. Deci, pentru început,
asupra virtuților „dialogului”. Care ar putea fi aceste vir-

– Departe de mine gândul de a încerca să fixez virtuți
țile ultime ale unei arte a conversației care își interstifică
între literatura propriu-zisă și documentul literar, între
jurnal, eseu și relatare publicistică, avînd cu toate ace-
lații de rubedenie și interacțiune. Dar poate că dialogul
mijloc de a transmite un mesaj, precede rudele și vecinii
onar de termeni literari, fiind primul în afara ordinii al-
– De ce?

– Deoarece, la marile începuturi, în universul cunoa-
foarte „înguste” pe atunci) interogației i-a fost hărăzit r-
dial. Astăzi interogația rămâne pe una dintre pozițiile

conștiinței și vocației lor de scriitori. Este vorba despre Vitalie
Ciobanu, Nicolae Leahu, Vasile Gârneț, Em. Galaicu-Păun, Aura
Christi, Ghenadie Nicu, Grigore Chipereț, toți vor ajunge să intru-
nească și să reprezinte cu adevărat calitățile de scriitori profesio-
niști, deci și pe cele de esești.

– Revin, pentru a primi un răspuns și în ceea ce vă privește...

– „Desfășurarea” mea ca eseist, nici pe departe nu merită o în-
trebare aparte. Pur și simplu cred că eseul îți permite, pe cât ești tu
în stare, să investești sau să revelezi sens în existența ta și a celor
care sunt predispuși să recepteze efortul tău convertit în artă.

– Eseul ar fi genul care disciplinează și întreține eforturile sinelui
asupra lui însuși...

– Întru atingerea unei înalte capacități de percepție și emisie in-
telectuală. Inșă, ceva mai personal, pot spune doar că în reflecțiile
mele eseistice jinduiesc să însușesc o bună și aleasă lecție de stil și,
în măsura posibilităților, țin să împărtășesc unele inițieri în subtili-
tățile textului și mai tinerilor mei colegi.

– Din nou risc întrebarea: imi puteți da câteva nume de esești
autentici de aici?

– Pare-se că Borges considera că nimeni n-ar trebui să foloseas-
că în aprecieri noțiuni ca primul sau cel mai bun, din moment ce
ele nu sunt convingătoare și provoacă numai discuții și contradicții.
Nu știu ce ar fi spus celebrul latinoamerican în legătură cu epitetul
distinctiv autentic. Firește, avem esești poate că și autentici, poate
că ceva mai puțin dotați, poate că...

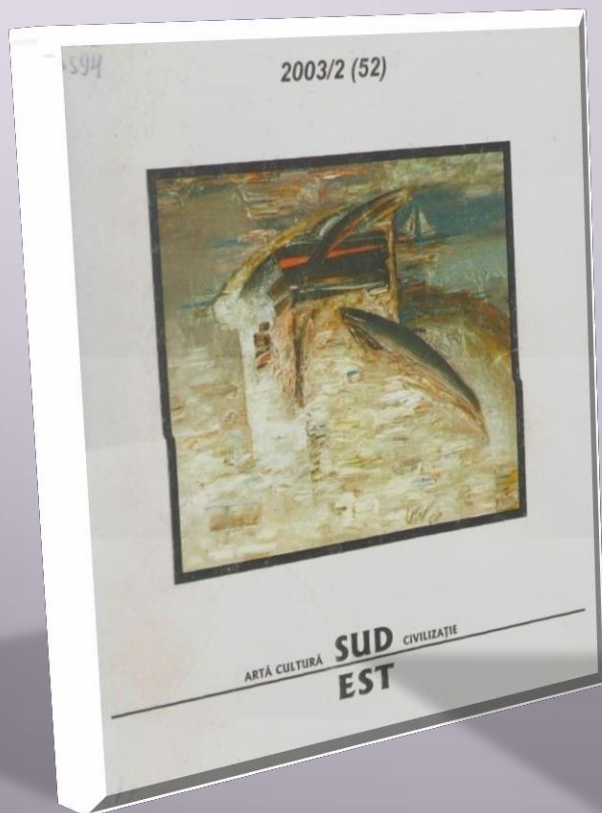
– Și dându-le numele...

– N-aș vrea să declanșez cine știe ce efuziuni ale vreunui ritua-
l competitiv-nervos de oarecare concurs. Unde mai punem că în
chestiuni de acest fel nu s-ar găsi prea mulți care să pretindă că pot
fi de o obiectivitate absolută.

– Deci cu această rețineră sau rezervă sau...

– O îndelungată perioadă postbelică s-a vorbit ca despre un ese-
ist autentic de regretatul George Meniuc pe care, în „Istoria litera-
turii române”, la capitolul „Publiciști din ultimul deceniu distribuiți
pe provincii”, George Călinescu îl pomenește cu volumul „Interior
cosmic”. Din câte știu, scriitorul reîntors la Chișinău, ceea ce a re-
gretat mai târziu, fusese coleg, poate că și prieten, cu Geo Dumitrescu.
Iar ca eseist s-a făcut cunoscut în special cu volumul „Iarba

ÎN PUBLICAȚII PERIODICE

LECTURI

MAESTRUL ȘI CALFA (căutînd piatra filozofală a poetului)

Nicolae LEAHU

Omit („cu nonșalanță!”, va suride Ghenadie) divagațiile preambulare asupra trecutului nostru „comun”, pentru că nici o epopee eroi-comică n-ar epuiza întâmplările care ne leagă, ca niște verigi asimetrice, de cam - iată-iată! - un sfert de veac. Las totuși o diră de cenușă, pentru a satisface minima curiozitate a gnosticilor dă pă unde sînt: ne-am întîlnit pe tancodromul din Cahul, unde, băieți fiind (m-aș mira să nu intertextualizez și-n continuare), fusesem convoacați, în chip hiclean, să ni se spulbere rimele din cap și (ah!) Muza din inimă. Ne-am ciocnit apoi, cu pixurile, prin turnire școlare și redacții de ziare, dedicînd izbinzile noastre trubadurești acelei femei nurlii și ascetice care este Frumoasa-cu-corp-de-literă-de-mină. După aceasta, în studenție deja, am inițiat un *dialog* (inclusiv scriptural, ca să avem și noi, optzeciști, corespondență, ca nemții și alte neamuri care nu și-au buciemat păsul de pe-un dîmb pe altul, dar și-au scris, pe piei de ghiaur, cu osirdie teutonică) ce continuă și azi - prin cămine, cimitire, hoteluri, muzee, academii, hanuri etc. - ducînd poate și mai departe, pînă dincolo de... această prefață. A scrie despre cineva căruia-i cunoști biografia, biblioteca și năravurile este chiar și decît cețitul cărților („...de din vale...”) o mai dulce zăbavă. La năzdrăvanele noastre mioare să ne întorcem însă, pentru că înțelepciunea galică ne poate îndepărta primejdios de lumea anglo-saxonă, care, de la talibani și șiiți citire, nu se bate cu proverbe și zicători...

S-a văzut, încă din prima sa plachetă de versuri - *Calmant pentru Alter ego* (1992) -, de care ne despart, ca unsprezece

Basarabia

REVISTĂ A SCRITORILOR DIN MOLDOVA

DIN SUMAR:

SĂRACI CU DUHUL
de Dumitru MĂTCOVȘCHI

EMINESCIANA
G. MARINESCU și
E. LUNGU

CONVORBIRI
cu Eugen COȘERIU

**«COBAILI NU
TRIUMFĂ»**
un roman-divertisment
de Iulian FILIP

PROZĂ DE SUCCES -
Marguerite YOURSENAR

POEZIE
de Marcela BENEĂ,
Iulian FRUNTAȘU ș. a.

CRITICĂ LITERARĂ.
ARTE. CULTURĂ

Număr ilustrat cu grafică
și Trăian Mocar

1-2/'96

CRITICĂ LITERARĂ

Nicolae LEAHU

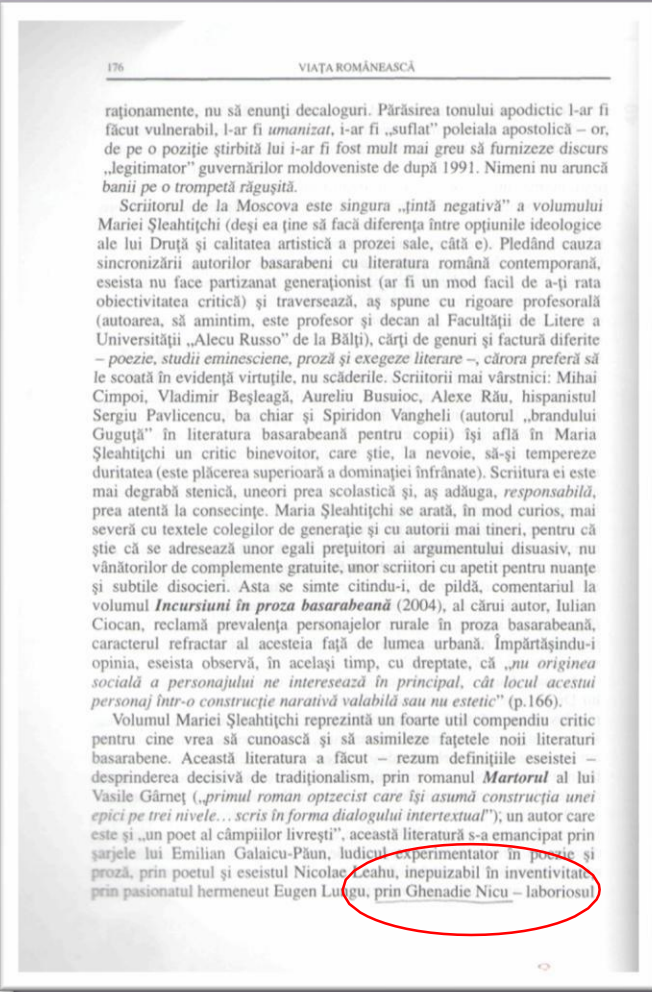
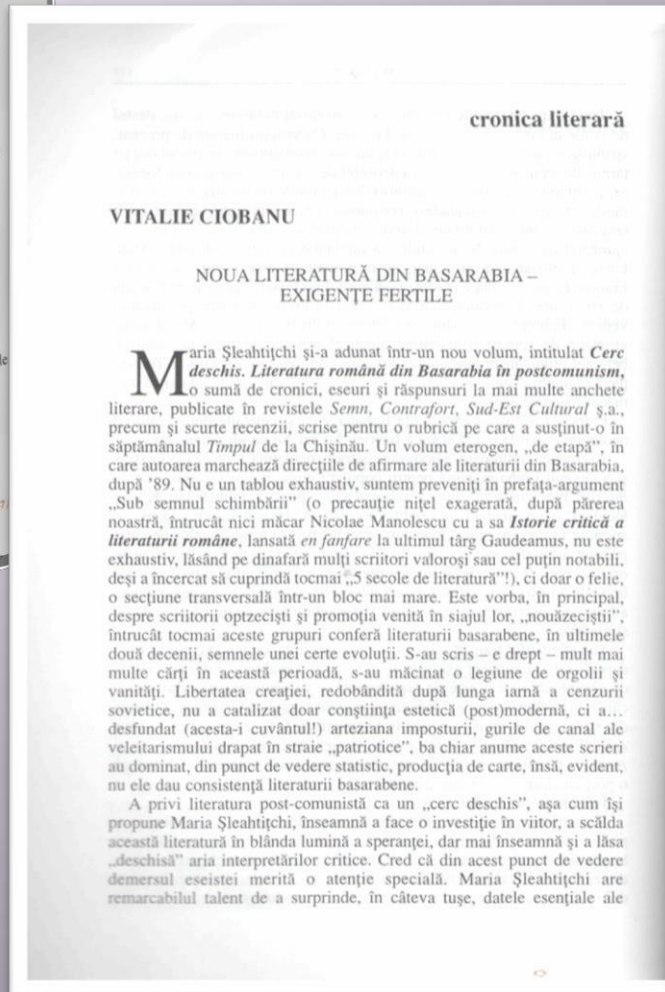
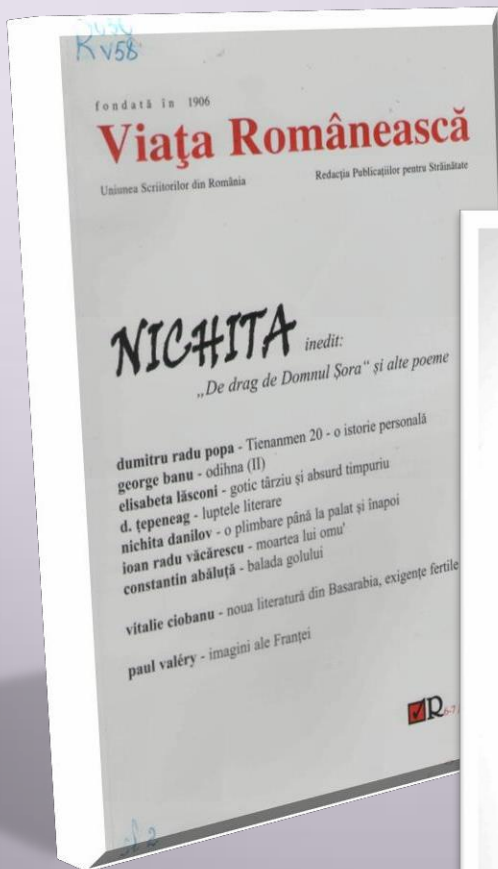
Fantezismul eclectic și izoteric

Apariția unei lirici fanteziste, cu inflexiuni eclecticice și ezoterice, nu ni se revelează ca senzațională și imprezvizibilă nici chiar în legătură cu literatura din Basarabia, angajată, într-un demers consecvent, în căutarea identității sale estetice abia în ultimii ani. Superficial pregătită din punct de vedere filologic și filozofic, cu forțe intelectuale trecute prin facultăți autodidacte, formându-se din mers, nevoia de înnoire se resimte de aici, în anii '80, mai acut și mai dramatic decît în Țară, unde exegeza asupra operei marilor poeți interbelici și a celor contemporani evoluase în faza de asimilare matură, cu un grad net superior de asistență teoretică. În Basarabia, însă, poezia lui Ion Barbu sau Nichita Stănescu (tratat cu reticență sau sludat, ca model, de poezii "Cenaclului de luni") nu numai fascinează, ci și incită, provoacă la imitare, iar în cazul autorilor cu o conștiință critică pronunțată - la competiție. Prea netedă și lapidară, probabil, pentru a fi în întregime solvabilă, această chemă a tatonării ermetismului și ezoterismului în Basarabia susținută și de descoperirea, aproape simultană, a marilor

modele ale literaturii universale, mai ales ale simbolismului și modernismului¹, considerate pînă la 1985-1986 "reacționare" sau, pur și simplu, aprioric indezirabile pentru pudoarea dispărutului homo sovietikus.

Despărțindu-se de exhibiționism, sentimentalism manierat sau mesianism erudit, la Ghenadie Nicu ("Olimant pentru Alter ego", 1992), Mircea v. Ciobanu ("Haydn între două claxoane", 1995) și Galina Chiciuc ("Suspensie", 1992) fantezia nu se mai lăfăie în așternuturi apretate cu scrobeala ironiei, dar nici în adieri sonor-policrome pe tăpșane idilice. Scuturarea unor podoabe ale fanteziei duce la inventarea altora, epurate de grandilocvență și adaptate pentru zborurile în interior. Numeroase, totuși, și eterogene ca structură și semnificație, ele inaugurează un nou eclecticism. Eclecticul, avertiza Ch. Baudelaire² (adevărat că referindu-se la pictori), e o corabie ce se vrea purtată de patru vinturi deodată. Creativitatea sa, am adăuga, e o metalurgie a aliajelor obținute după o tehnologie ridicată la rang de ritual.

Analizînd, la finele deceniului al șaselea al secolului nostru, alchimia limbii și arta combinatorie ezoterică în literatura europeană de-a lungul manifestării manierismului, G. R. Hocke profetea apariția unei culturi ezoterice "datorită întîlnirii cu noile peisaje culturale, cu esențele "secrete" ale cabalisticii, cu alchimia hermetică și cu științele oculte"³. Ajungînd în Basarabia, cu mare întîrziere, dată fiind obligativitatea materialismului pentru întreg spațiul ex-comunist, această cultură pătrunde clandestin, cu precădere prin intermediul beletristicii sau al unor lucrări de hermeneutică. Ion Barbu și Mircea Eliade sînt, pentru optzeciștii basarabeni, două din posibilele modele ale ermetismului și ezoterismului. Are dreptate criticul literar Eugen Lungu⁴ cînd constată afinități între poeziile "Oul primordial" de Ghenadie Nicu și "Oul dogmatic" de Ion Barbu. Sochează însă, cu inocență, afirmația, dublată și de un jurămint ceremonios, că "Oul primordial" este o "solfegiery" "de pe partituri celebre". În opinia noastră, e vorba de o reluare ostentativă a unui motiv crestomatic al ermetismului românesc, o situație premeditată - nici sub și nici deasupra - în continuitatea, prin "ruptură", a unei tradiții - acțiune ce urmărește răspîndirea și rescrierea acesteia cu mijloacele altei sensibilități lirice. O modalitate de pasișare parodică a unui model consacrat. Cit privește strofa a doua, citită de Eugen Lungu ca un "hibrid minulescian-barbian", ea injectează ironic

Alacu Russor

MEC Moldova S.A.

CREDITE
până la \$ 1000
pentru întreprinzători

- în decurs de 1 zi
- fără plășarea irrobabilului
- fără pachet de documente
- fără chibăului pentru înregistrare
- 1,5% lunar

Chișinău
str. Iarmail 31, tel. 27-17-07
str. B. Volerod 2, tel. 43-98-98

Creditele MEC -
simplu și rapid!

EDITOR CONSTANTIN TĂNASE

www.timpul.md
E-mail: timpul@md.net

Timpul

SĂPTĂMĂNAL INDEPENDENT

VINERI, 10 SEPTEMBRIE 2003 ○ NR.32 (94) ○ 24 PAGINI ○ PREȚ 3 LEI

AMBULANȚĂ

Ambulanță
serviciu în
la domiciliu

91

Licență Sotia A. MB

Este înalt, pomadat și distins

Calmată îndelung (debuta în 1992 cu volumul *Calmant pentru alter ego*), alteritatea po(i)etică a lui Ghenadie Nicu dă în *Deșertul consoanelor* (Chișinău, "Știința", 2003) o nouă formă neliniștilor sale metafizice, pe care criticul Nicolae Leahu le convertește într-un exemplar discurs exegetic din postfața volumului.

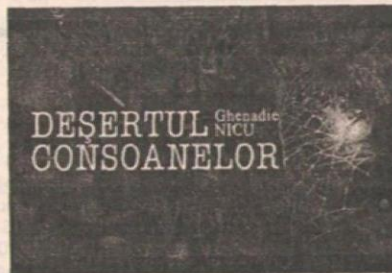
zență discretă, dar me-
ă, în spațiul liricii româ-
n Basarabia, vocea lui
die Nicu are un timbru
Parcurgând o evoluție
culoasă de la *Calmant*
alter ego spre *Deșertul*
nelor, poezia lui aduce
ea ambiguă a unui "clan
de omogen", ce locuieș-
ile unei "paranteze răco-
E o lume căreia i se ci-
ologul sau epilogul frac-
semnificația "pauzelor
cum nu știu: erau spațiile acelea
ei sau indivizii care le popului sa
cu lentoare/ vaporosi și indimen-
?)". Această lume trăiește un timp
ibil de rezumat", comensurabil
unități cromatice, precum: "isto-
jea galben și arbitrar/ peste șesul
ilor desperecheate". Cred că stă
afajă doza de social care sugere-
metaforic ideea despărțirii noas-
rice. Mișcarea în acest univers
recționată în sensul liniilor parani-
reale. Totul este marcat de am-
agine a celor care trec "pe lân-
e lângă noi treceau în salturi exu-
ei fire de iarbă și frunze", perce-

Maria Șleahțișchi

pându-și prezența/ absența
ca fapt al excluderii din real.
Poezia din *Deșertul consoa-
nelor* trimite în chip evident la
tehnica suprealismului, unul
"concav și convex". Acest tip
de scriitură, unică la noi, sur-
prinde planarea unei trăiri in-
certe plasată între existențial
și metaexistențial. E poezia
dintre. Tot despre ce scrie
Ghenadie Nicu nu este inven-
ție, nici rupere de realitate, nici
reflexe ale imaginărilor lui pur.

Spațiul *dintre* este locul din paranteza ră-
coroasă, "penumbra ei". Autorul însinu-
ează traverse poetice între "ceva minu-
nat și inenarabil" și "paralela monștru-
oasă" sau viața "de uz general". E prin-
tre puținii poeți care dă expresie unei per-
cepții aparte a lumii limitrofe între real și
ireal. Aici nimic nu are contur definit, deși
totul pare să fie. Același tot plonjează
neașteptat în alte dimensiuni, unde mar-
ginile reale se dizolvă progresiv. Epave,
forme pomadate, măști ale eului contem-
plativ - fin observator al lumii reale, ma-
estru al "arhitecturilor contradictorii" - hă-
lăduiesc, plângând bezmetic "printre
crengi contradictorii". Sursa acestui tip

de poezie se află în temperamentul au-
torului, în formația lui intelectuală, care
dau naștere unei formule poetice sufi-
cient de ermetice pentru a putea fi gus-
tată de cititorul neavizat. E un cod care
necesită efort de gândire și de simțire
pentru a fi pătruns (dicționarul de neolo-
gisme ar fi de mare ajutor).

Ghenadie Nicu este poetul care con-
struiește textul-lume. Dialogând cu pri-
ma sa carte, autorul își elaborează dis-
cursul în vederea unui schimb ambiguu
de replici confesive între eu și alterități
sale. Ambiguitatea este asumată, nu
doar prin imanența și spontaneitatea ei,
precum este în artă de obicei, ci prin par-
curgerea celor câteva (șapte) trepte, îm-
plinind rigorile textului postmodern. În
cea de-a doua carte poetul modifică per-
spectivele. Ca un eu arhetipal, el ascultă
textul multipleurilor sale proiecții. În în-
văluirile acestui dialog se aglomerează
trepidante imagini ale eului risipit printre

"schelele abandonate" ale timpu-
lui: băiet; logofăt/ June/ reptilă;
pangolin (o, acest pangolin enig-
matic!); șoarec poet; un mic țipar;
calfă...

Calfă, imagine obsedantă, de-
spre care se crede că ar fi tocmai
imaginea generalizatoare a alter-
ității, se ipostaziază mai degrabă
în rolul eului umil spre care își
întorc privirile alterități. Ar fi fost
prea simplu ca Ghenadie Nicu, cu
modul lui de a fi în poezie, să-și

abandoneze personajele la nivelul de su-
prafață al semnificațiilor poetice. El le atri-
buie sensuri mai sofisticate, după cum îi
este firea, "nărvul", zice N. Leahu. Toc-
mai calfa livrează lumii formele finite ale
scriiturii: "eu am să rămân aici că mi-
teamă să umblu/ fac dăre de propoziții
în existențial după mine/ și ce-a să zică
lumea/ etc., etc.". Calfele (ego și alter
ego, în altă parte) pribegesc prin peisa-
jele textelor, substituindu-și esențele: aci
"muncitor sezonier", aci maestru - aces-
te două entități jonglând spectaculos cu
măștile: "eu îmi pun pălăria mă fardez
copios/ și sar dintr-o imagine perimată/
cobor lent ca un cadavru cu aripi/ și mă
îndrept tutelar spre zona industrială".

Ghenadie Nicu, după o îndelungată
tăcere, a scris o carte excepțională. Un
volum din care străbate flauberia im-
agine a redactărilor și șlefuirii, care ne face
să credem că adevărata poezie se scrie
rar.

pare sub egida Uniunii Scriitorilor cu sprijinul Fundației Anonimul

Revista de Științe
„Alexu Tasso”
Biblioteca Științifică
Fond serial

România literară 16

27 aprilie 2007 (Anul XXXIX). 32 pagini. 2,5 lei

Poezia basarabeană din ultimele decenii

Limbajul criptic al scrierilor lui Ghenadie Nicu este o cuirasă care le protejează în fața eventualelor tentative de abordare din afară. Cu siguranță, oricât s-ar strădui, cititorul nu poate înțelege ce are în vedere poetul în ceea ce scrie. Mai grav e că în genere s-ar prea putea să nu înțeleagă nimic. Nu-i vorba, pe ici-colo se poate intui/bănuși câte ceva mai mult sau mai puțin sigur, de ex., în expresiile „mă sting / pe intimitatea unor sfinți mucenici / și scriu cu o benignă iritare / despre insuficiența laringelui” sau „urmăresc pînă la epuizare cum ochelarii de domnișoară / se sparg de norii de bazalt”. Dar nu mai pot să-mi dau seama ce vrea să zică „anotimpul foarfecelui suspendat” sau „magnitudinea degresată” etc. Mă tem ca nu cumva cuirasa să fie tot conținutul acestei poezii ([...] *ca un fel de contrapondere...*). Tare ar fi bine ca aici, ca și în cazul altor poeți mai tineri, să nu se adeverească, pînă la urmă, aceste cuvinte ale lui Cioran: „neavînd nimic de rost, se specializează în rostire”, ceea ce trimite la atît de cunoscuta „coada sunătoare” despre care vorbea Eminescu.

Contrafort

Revista tinerilor scriitori
din Republica Moldova

<http://www.contrafort.md>
contrafort@moldnet.md

Anul X
nr. 7-8
(105-106)
iulie-august
2003

Apare lunar la Chișinău. Fondată în 1994

32 pagini - 2 lei R. Moldova/15 000 lei România

Cronica literară

5

Grigore Chiper

o lucrare

este un volum din
despre care ai mai
zi să scrii din nou
puțin acum, despre
sniri), prima reacție
sa sau cărțile despre
chiar ceea ce ai scris
ta un autor prin
ău literar și prin
trecute mi se pare

tant să nu utilizez
je sau stagnare, așa
bordând domeniul
sili ar fi termenii:
ținere a discursului
eleași tonalități.
din acei autori care
năbri prea bruste,
e de înțeles pentru
te foarte mult de
ul discursului său.
trile cu o anumită
2003, fără a pune în
i care a contribuit).
situează) pe Doina
fi pe care le faci de
sesiza o diferență
și ultimele.
sulat în *Contrafort*,
dumului anterior. E
și pe care le voi
rămă succintă – sunt
u volumul recent,
și a singurătății.
nul în cauză se face

ajungi aproape inevitabil un conservator atunci când ești preocupat mult de mesaj, de sens; experimental poetic este de regulă exterior laturii semantice sau conduce în mod legitim la incifrare – tendință la care poezia contemporană a renunțat).

Și recentul volum stă sub semnul unui biografic vitriolant: de la cele mai mici detalii, aproape neglijabile, până la poeme întregi, în care materia autobiografică e și cea principală. Reproducem un mic fragment, în care un indiciu al realului (și biograficului) este convertit în poezie: "... mi-ar trebui serile unei alte femei, mi-ar trebui minijupe și plete, mi-ar trebui poate și farduri" (p. 8). Micul detaliu (subliniat de mine) din frazele scrise la modul potențial mi-a sugerat să-l interpretez chiar literalmente: ridic dicționarul *Scriitori români din anii '80-'90* al lui Ion Bogdan Lefter și constat din poza de aici că poeta are într-adevăr părul tuns scurt.

Motivul central al cărții (cel al burții, burților), reproduș în titlu, are o semnificație polivalentă. E în primul rând burta chitului, e burta în care s-au ascuns soldații vrăjmași pentru a ataca Troia, în definitiv e un loc care devoră. Apoi burta ca spațiu restrâns, care poate fi și sufocant. Senzațiile legate de burță, pe care autoarea le expune ca la o ședință de psihanaliză, au în temelie conotație negativă. Nici burta mamel măcar nu e un paradis, de aceea burta și singurătatea formează o sintagmă stabilă, indistructibilă. Iată câteva ipostaze ale burții: burta din copilărie, burta într-o relație cu rudele și apropiații, burta ca fenomen și damnar. "Tu nici nu știi, mamă, când ai luat calea anevoioasă a furnicilor, învelită din cap până în picioare cu pielea asta de viață, adusă de la tabăcări unde ai lucrat treizeci de ani. Tot ce-ai reușit a fost să rupi cu dinții o fereastră, să poți și tu privi lumea. Dar lumea văzută de aici se clatină cam tare, mi-ai zis, și nici nu simt nimic. Ce poți vedea printr-o burță de viață?" (p. 42). Sau o altă "scenă de familie": "Bunicul ne povestea cum zăcuse trei zile în burta unui cal, luptându-se, din burta calului dăruit de străbunicul, cu frigul, cu foamea, cu rânilor, dar mai ales cu duhoarea, până l-a scos de acolo o rusoaică miloasă" (p. 28). (Apropo, o scenă similară în care o "rusoaică miloasă" îl salvează pe un român în cel de al doilea război mondial

Deșertul percutant

Celebra butadă a lui Buffon ("Stilul e omul") trebuie interpretată și într-un sens restrictiv: fiecare autor are parte de un singur stil pe care îl poate șlefui pe tot parcursul vieții sau, dimpotrivă, îl poate eroda, degrada, disimula, pastșa, într-un cuvânt poate face orice, în afară de faptul de a evada din el. Stilul devine astfel expresia inconfundabilă a ADN-ului, e un destin, un fel de cămașă a lui Nessus.

Ghenadie Nicu pare să confirme întru totul această interpretare – personală – a lui Buffon. În cea de a doua plachetă de versuri, *Deșertul consoanelor*, stilul său, dacă doriți, formula sa poetică rămâne identificabilă: regăsim același calmant livresc pentru al său *alter ego*. Dacă punem două poeme alături: unul din volumul de debut (1992) și altul din volumul recent, paternitatea lor este mai mult decât evidentă. E ca aceeași amprentă digitală pe care o luăm după o perioadă de timp.

Ca să fiu înțeles corect, mă grăbesc să spun că nu am avut în vedere că poezia lui nu a evoluat, ci a rămas încrustată în tiparele inițiale de acum un deceniu. Poezia a evoluat, dar s-a modificat doar în sensul unei rafinări. Bineînțeles că nu lipsesc și unele mutații de accent, unele redefiniri, incapabile totuși să schimbe o fizionomie. Ghenadie Nicu se servește ca și în trecut de un vocabular select, vehement-neologistic, de o anume grandilocvență a neologismelor, caută să le dispună în poziții inedite așa cum procedează maestrul de șah cu figurile de pe tablă, dar expresia sa are un contur mai regulat, este mai puțin obscură. Ghenadie Nicu – și aici nu pot să nu fiu de acord cu Nicolae Leahu, postfațatorul cărții – beneficiază de o poezică proprie, cu trăsături clare, care pot fi relativ ușor desprinse, o poezică pe care o

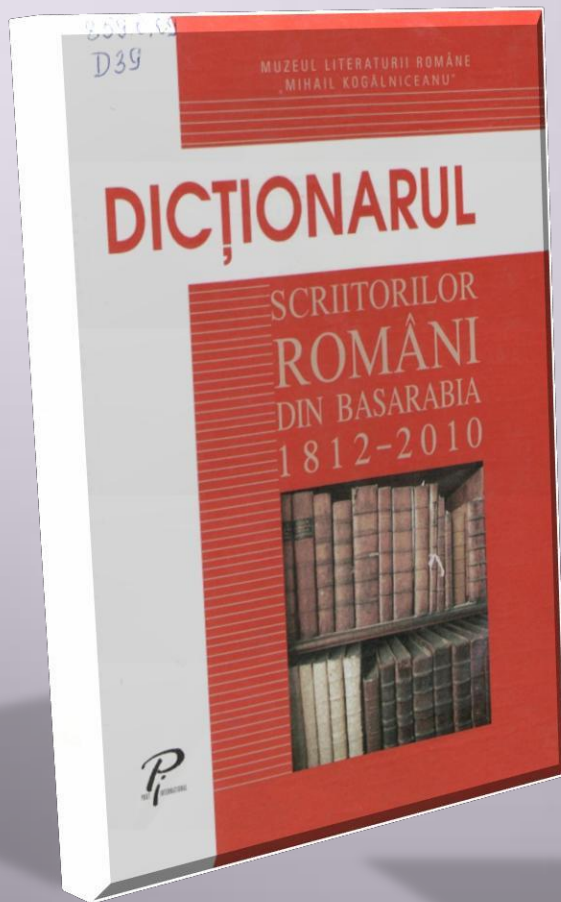
Doina Ioanid, *Cartea burților și a singurătății*, Editura Pontica, Constanța, 2003.

Ghenadie Nicu, *Deșertul consoanelor*, Editura Știința, Chișinău, 2003.

și rămâne sieși fidel, nu prea face concesii, încearcă să meargă până la capăt. El are o adevărată fobie față de simplețe (înțelegăse poate ca simplism) și față de colocvialitate (înțelegăse probabil ca anecdotic). Poetul rămâne inaderent la noile simplificări de paradigmă poetică produse pe parcursul ultimului deceniu. Scrie puțin, publică rar, editează ocazional.

De regulă, poemul la Ghenadie Nicu are un mesaj propriu-zis. Or, mesajul lui este foarte specific, ține strict de obiect. O întrebare a lui Eugen Lovinescu, pe care o adresa mai ales tinerilor poeți sosiți la *Sburătorul*: "Ce ai vrut să spui cu poezia aceasta?", este totalmente lipsită de suport în cazul poetului basarabean. Nicolae Leahu îl situează pe Nicu printre suprarrealiști și ne îndeamnă să căutăm explicații în cadrul suprarrealismului românesc. Poezia lui Ghenadie Nicu este compusă în primul rând din cuvinte, are un cadru, câteva imagini de obicei

ÎN DICȚIONARE

N

NICU, Ghenadie (13.2.1963, Bălți). Poet și critic literar. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat din Moldova (1985). Corespondent al cotidianului „Sfatul Țării”; lector la Universitatea Pedagogică „Alec Russo” din Bălți. Doctorantura la Institutul de Limbă și Literatură al Academiei de Științe din Moldova, apoi la Universitatea „A.I. Cuza” din Iași. Cronicar literar la revista „Viața Basarabiei” (serie nouă), colaborator cu tablete săptămânale la „Ziarul de Iași”. A debutat în culegerea colectivă *Dintre sute de catarge* (1990). Volume de poezie: *Calmant pentru Alter ego* (1992), *Deșertul consoanelor* (2003, Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova). Colaborări la revistele literare „Semn” (Bălți), „Contrafort”, „Dacia literară”, „Timpul” (Iași). Este prezent în antologia *Portret de grup. O altă imagine a poeziei basarabene* (1995); *Poezie. Literatura din Basarabia în secolul XX* (2004). Cantonat într-un univers halucinant și extrem de restrâns, „*panglionul, calcarul, lentoarea, alămurile revin în mai multe texte ca și unele imagini obsedante în filmele lui Tarkovski*” (Grigore Chiper).

Poezia este, la Ghenadie Nicu, emanația unui calcul de efecte și artificii retorice, toate înfășurate în hlamida fanteziei. Semnele (poetice) intră în emisie din direcții paralizante, dar fără a se împlini vreodată rotund, sferic în enunțuri cap-coadă. (Nicolae Leahu)

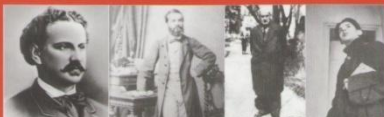
OPERA: *Calmant pentru Alter ego*, Ch., 1992; *Deșertul consoanelor*, Ch., 2003.

REFERINȚE: Galaicu-Păun Em., *Cine ia în seamă personajul timid*, „Sfatul Țării”, 1992, nr. 220-224, dec.; Lungu E., *Deocamdată jocul vieții*, în vol.: Nicu Gh., *Calmant pentru Alter ego*, 1992; Christi A., *Mesaje cu efect de calmant*, „Viața Românească”, 1993, nr. 10-11; Leahu N., *Fantezismul eclectic și izoterie*, „Basarabia”, 1996, nr. 1-2; Codreanu Th., *Poezia basarabească la răscruce*, „Tinerimea Moldovei”, 1996, 25 apr.; Cimpoi M., *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*, Ch., 1997; Galaicu-Păun Em., *Heteronimul lui...* în vol.: Galaicu-Păun Em., *Poezia de după poezie, Ultimul deceniu*, Ch., 1999; Leahu N., *Maestrul și calfa*, pref. la vol.: Nicu Gh., *Deșertul consoanelor*, Ch., 2003; Chiper Gh., *Deșertul percutant*, „Contrafort”, 2003, nr. 2; Leahu N., *Poetul și rentierii*, „Semn”,

8590.09
W39

Academia Română D I C T I O N A R U L G E N E R A L A L L I T E R A T U R I I R O M Â N E

Editura
Univers Enciclopedic

LO

Nicorovici

140-149; Petroveanu, *Traietorii*, 217-220; Tomuş, *Istorie*, 184-193; Negoiţescu, *Engrame*, 81-82; Zalis, *Tenismani*, 265-270; Iorgulescu, *Al doilea român*, 255-258; Laurenţiu, *Eseuri*, 164-174; Baltag, *Polemici*, 200-205; Dorcoscu, *Embleme*, 134-138; Manu, *Eseu*, 163-165; Poanta, *Radiografi*, I, 126-130, II, 47-50; Grigurcu, *Poezi*, 131-133; Cristea, *Faptul*, 92-95; Grigurcu, *Critici*, 562-565; Tomuş, *Miscarea*, 103-110; Cristea, *Moderne*, 43-47; Simion, *Scritori*, III, 321-333; Moraru, *Textul*, 112-115; *Dict. scr. rom.*, III, 466-469; *Dict. analitic*, III, 9-10; Popa, *Ist. lit.*, II, 358-359. E.M.

NICOROVICI, Vasile (27.X.1924, Moşoreni-Cernăuţi — 9.XI.1992, Bucureşti), reporter, prozator şi poet. Face liceul la Bacău, absolvindu-l în 1942, şi urmează la Bucureşti Academia de Înalte Studii Comerciale de Industrie, unde obţine licenţa în 1947, apoi Facultatea de Filosofie (1949) şi Şcoala de Literatură „M. Eminescu”. Lucrează ca redactor la „Licurici”, „Contemporanul”, „Viaţa românească”, „Uzina noastră” (Hunedoara), în cadrul Comitetului de Cultură şi Educaţie Socialistă (1970-1975) şi ca instructor cultural la Hunedoara. Din 1962 face parte din Comitetul de conducere al Uniunii Scriitorilor din Bucureşti. Debutează la „Flacăra”, în 1948, cu o poezie ocazională, versurile pe care le va scrie ulterior aflându-se pe aceeaşi linie a oportunismului faţă de cerinţele ideologice ale epoci. A colaborat la „Scânteia tineretului”, „România liberă”, „Familia”, „Gazeta literară”, „Iaşul literar”, „Lucaşărul”, „Steaua”, „Tribuna”, „Transilvania”, „Veac nou”, „România literară” s.a.

Începuturile, ca şi bună parte din activitatea lui N., vor fi dedicate reportajului. De la primul volum, *În mina de cărbuni* (1950), şi continuând cu *400 de zile în oraşul flăcărilor* (1958), *Meridianul de foc* (1959), *Marele arc petrolifer* (1961); Premiul Academiei RPR, *Între Riga şi Irkutsk. 30 000 de kilometri prin Uniunea Sovietică* (1964), reporterul va încerca să confere o dimensiune grandioasă relatărilor, pornind de la premisa, curentă în epocă, privitoare la datoria de a înnobla prin literaturizare „împlinirile” noii orânduirii, atât de la noi, cât şi din „marea ţară prietenă”. Scoaterea reportajului din domeniul gazetăriei e însă o falsă ţintă, pentru că totul serveşte scopurilor propagandistice ale momentului. Mai mult, în articolul *Pasiunea de a descoperi. Unele probleme actuale ale reportajului* (1960), N. formulează ideea „colectivizării reportajului”, oamenii condeiului urmând a fi repartizaţi la principalele obiective economice. Îndemnul de a „descoperi noi regiuni de realitate” nu va avea ca rezultat decât descrierea din ce în ce mai încărcată de lirism factice şi de sentimentalism dulceag a „noului” de tip comunist şi a „viitorului luminos”. În aceste texte de propagandă, realitatea e „zugrăvită” maniheist, tot şi toate intră într-un malaxor ideologic sau, mai bine zis, sunt dintru început prefabricate, schematizate. Reportajul lui N. devine într-un fel minimal „literar”, dar nu este literatură. Ficționalizarea şi cosmetizarea realităţii vor conduce la un tip de discurs inutil şi superficial, documentarea tipizată distrugând aproape orice urmă de verosimilitate. În cărţile de mai târziu, *Călător pe 5000 de străzi. Sinteze bucureştenne* (1965) şi *Porţi pentru eternitate sau Sentimentul capodoperei* (1973) ori *Totul*

Dictionarul general al literaturii române 626

este în mişcare (1976), N. va apela la o ficționalizare extremă, încercând să confere prozei sale un statut nou, diferit de ceea ce scrisese anterior. Pe de altă parte, în *Romeo, Julieta şi întinericul* (1962) — titlul parafrazând romanul *Romeo, Julieta şi întinericul* al scriitorului ceh Jan Otčenášek —, o suită de povestiri sunt construite sub forma confesiunii, în care personaje reale şi fictive se amestecă, sau *51 prozo-poeme despre obiecte, fiinţe, plante şi insecte, precum şi despre cuvinte sublimе, tertipuri şi eiusdem farinae* (1979) cuprinde, ordonate alfabetic, poeme în proză, meditaţii, schiţe, idei notate în fugă, aforisme. Notabilă este varietatea subiectelor abordate, adesea în spiritul prozei argheziene. Comentariul de subtext îi asigură autorului o libertate pe care reportajul, mai cu seamă cel confecţionat conform unui standard ideologic, nu ar fi avut cum să-i ofere.

SCRIERI: *În mina de cărbuni*, Bucureşti, 1950; *400 de zile în oraşul flăcărilor*, Bucureşti, 1958; *Meridianul de foc*, Bucureşti, 1959; *Marele arc petrolifer*, Bucureşti, 1961; *Romeo, Julieta şi lumina*, Bucureşti, 1962; *Între Riga şi Irkutsk. 30 000 de kilometri prin Uniunea Sovietică*, Bucureşti, 1964; *Călător pe 5000 de străzi. Sinteze bucureştenne*, Bucureşti, 1965; *Nebunia vitezei*, Bucureşti, 1968; *Dilutul sau Apele lui Saturn* (în colaborare cu Traian Filip), Bucureşti, 1971; *Porţi pentru eternitate sau Sentimentul capodoperei*, Bucureşti, 1973; *Tragedia „Excelsior” în patru acte, un prolog şi un episod intermediar*, Bucureşti, 1973; *Totul este în mişcare*, Bucureşti, 1976; *51 prozo-poeme despre obiecte, fiinţe, plante şi insecte, precum şi despre cuvinte sublimе, tertipuri şi eiusdem farinae*, Bucureşti, 1979; *Startul*, Bucureşti, 1980; *Descriptio Romaniae*, Bucureşti, 1982; *Autentismul*, Cluj-Napoca, 1984.

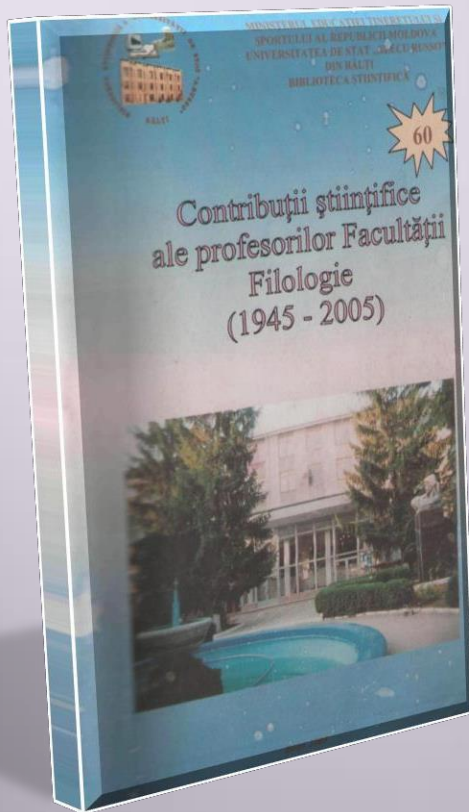
Repere bibliografice: Aurel Martin, „400 de zile în oraşul flăcărilor”, LCF, 1958, 8; Ion Oarcăsu, „400 de zile în oraşul flăcărilor”, TR, 1958, 46; Eugenia Tudor, „Meridianul de foc”, GL, 1959, 29; H. Zalis, *Vasile Nicorovici*, GL, 1960, 49; D. Ursuleanu, „Călător pe 5000 de străzi”, LCF, 1966, 8; I. Fridus, „Nebunia vitezei”, IL, 1968, 9; Al. Căprariu, „Porţi pentru eternitate...”, TR, 1973, 31; Dumitru Micu, *Ţara înfrăţită direct*, CNT, 1976, 29; Mircea Constantinescu, „51 prozo-poeme...”, RL, 1979, 36; Aureliu Goci, „Descriptio Romaniae”, RL, 1982, 46; Mircea Constantinescu, „Autentismul”, RL, 1984, 41. C.Dt.

NICU, Ghenadie (13.II.1963, Bălţi), poet. A absolvit Universitatea de Stat din Chişinău (1985) şi a debutat editorial cu placheta *Calmant pentru alter ego* (1993), înscrind-se, nu numai prin vârstă, ci şi prin natura gândirii, imaginaţiei şi a expresiei, în rândurile optzeciştilor de factură postmodernistă. De altfel, Mihai Cimpoi remarcă la un moment dat că „instabilitatea postmodernistă este zeita protectoare a poetului timid şi totodată cinic, ironic”.

SCRIERI: *Calmant pentru alter ego*, pref. Eugen Lungu, Chişinău, 1993.
Repere bibliografice: A. Basarabeanca, *Aspiraţie la fuga îndărăt*, LA, 1992, 7 ianuarie; Eugen Lungu, *Portret de grup*, Chişinău, 1995, 7-6; Cimpoi, *Ist. lit. Basarabia*, 250; Liviu Capşa, *Tineri poezi basarabeni*, TMS, 2001, 4. I.C.

NICULESCU, Mihai (29.IV.1909, Olteniţa — 4.VIII.1994, Londra), poet şi prozator. Este fiul Ecaterinei (n. Dinescu) şi al lui Lazăr Niculescu, institutor. Urmează şcoala primară, al cărei

PERSONALIA

1076. Leahu, Nicolae. *Lirica Irinei Nechit* / N. Leahu // *Semn*. - 2003. - Nr. 24. - P. 19-24.

1077. Leahu, Nicolae. „Maestrul și calfa” (cautînd piatra filozofată a poeziei) : [postfață la cartea „Deșertul consoanelor”, Ghenadie Nicu] / Nicolae Leahu // *Deșertul consoanelor*. - Ch. - 2003. - P. 77-79; *Sud-est*. - 2003. - Nr. 2(52). - P. 46-49.

1078. Leahu, Nicolae. *Sensibilitatea din coconul de azur* / Nicolae Leahu // *Sud-est*. - 2003. - Nr. 3. - P. 55-58.

1079. Leahu, Nicolae. *The Character in the Poem* : VI; *Poems for my* : 3; *Stanza for my* : 6 / Nicolae Leahu; transl. by Adam J. Sorkin and Cristina Cirstea // *Singular Destinies : Contemporary Poets of Bessarabia*. - Ch., 2003. - P. 89-91.

1080. Moraru, Anatol. *Destinul poate fi un text lizibil* : [lansarea cărții „Mecanica fluidului” de Gh. Crăciun în cadrul Cenaclului de Joi] / Anatol Moraru // *Semn*. - 2003. - Nr. 3-4. - P. 36-37.

1081. Moraru, Anatol. *Povara verbului mioritic sau balada personajului mioritic* / Anatol Moraru // *Contrafort*. - 2003. - Nr. 1 (99). - P. 8-9, 12.

1082. Moraru, Anatol. *Povara verbului mioritic sau balada personajului mioritic* / Anatol Moraru // *Orientări artistice și stilistice în literatura contemporană*. Vol. II. - Ch., 2003. - P. 53-66.

1083. Moraru, Anatol. *Retorica aprehensiunii sau caii verzi ai unui traumatic roșu* / Anatol Moraru // *Semn*. - 2003. - Nr. 3-4. - P. 31-34.

1084. *Revistele de cultură și libertatea de expresie* : [ancheta revistei „Contrafort”] / Dan C. Mihăilescu, Valentina Tăzlăuanu, Magdalena Boianu, Nicolae Leahu // *Contrafort*. - 2003. - Anul X, nr. 12 (110). - P. 14.

1085. *Scriitori basarabeni despre edituri, cititori și cărți* : *Questionar „Contrafort”* / Vladimir Beșleagă, Arcadie Suceveanu, Maria Șleahțișchi, Marian Ciubotaru, ... // *Contrafort*. - 2003. - Nr. 5-6. - P. 31-37.

1086. *SEM Nograme pentru Contrafort* : *Urări de la Bălți din partea revistei „Semn”* / Nicolae Leahu, Anatol Moraru, Lucia Țurcanu, Adrian Ciubotaru, Maria Șleahțișchi, Margareta Curtescu // *Contrafort*. - 2003. - Anul X, nr. 2(100). - P. 14.

1181. Șleahțișchi, Maria. „Ceea ce vă spun [e] eu [el] acum încă nu-i te-
tul” : [Careul cu raci de Nicolae Popa] / Maria Șleahțișchi // *Timpul*. - 2003. - 25 iulie. - P. 14.

1182. Șleahțișchi, Maria. *De la mecanica fluidului la anti-mecanica scri-
sului* : [lansarea cărții scriitorului Gheorghe Crăciun „Mecanica fluidului”]
/ Maria Șleahțișchi // *Timpul*. - 2003. - 10 oct. - P. 19; *Semn*. - 2003. - Nr. 3-4. - P. 37.

1183. Șleahțișchi, Maria. *Deloc singură în carusel* : [Margareta Curtescu
cu cea de-a doua carte, „Simple bluesuri”] / Maria Șleahțișchi // *Timpul*.
2003. - 11 iulie. - P. 16.

1184. Șleahțișchi, Maria. *Din nou Hyperion*. I. *Viața lui Eminescu* : [Hy-
perion. I. *Viața lui Eminescu de George Munteanu*] / Maria Șleahțișchi
Timpul. - 2003. - 1 mai. - P. 15.

1185. Șleahțișchi, Maria. *Dom ‘Profesor ...* / Maria Șleahțișchi // *Iordache
Mihail. Evocări / Mihail Iordache*. - Timișoara, 2003. - P. 181-183.

1186. Șleahțișchi, Maria. *Erotizarea naturii în poezia lui Mihai Eminescu
(o lectură arhetipală)* / Maria Șleahțișchi // *An. șt. / Univ. „Al. I. Cuza” din
Iași (ser. nouă) 2003-2004*. - Iași, 2004. - T. 49-50, sect. 3 : *Lingvistică : S
linguistica et philologica in honorem D. Irimia*. - P. 541-546.

1187. Șleahțișchi, Maria. *Eseuri despre labirint* : [reflecții la volumul
„Zeul ascuns” semnat de M. Cimpoi] / Maria Șleahțișchi // *Timpul*. - 2003.
7 mart. - P. 15.

1188. Șleahțișchi, Maria. *Este înalt, pomădat și distins* : [Ghenadie Nicu
Deșertul consoanelor] / Maria Șleahțișchi // *Timpul*. - 2003. - 19 sept. - P. 14.

1189. Șleahțișchi, Maria. *Feminine Poem* : *As if Lost in a Shell*; *Pastor
(II)* / Maria Șleahțișchi; transl. by Adam J. Sorkin and Cristina Cirstea
Singular Destinies : Contemporary Poets of Bessarabia. - Ch. : *Ed. Cartie*
2003. - P. 82-85.

1190. Șleahțișchi, Maria. *Gînduri despre lume către sine însuși* : [Jurn
1986-1988 de Vladimir Beșleagă] / Maria Șleahțișchi // *Timpul*. - 2003. - 1
apr. - P. 14.

1191. Șleahțișchi, Maria. *Între Yng și Yang sau despre corpul de femeie
gîndirea de bărbat a poeziei* : [gestuar de Emilian Galaicu-Păun] / Mar-
Șleahțișchi // *Timpul*. - 2003. - 21 febr. - P. 21.

316. Leahu, Nicolae. „Maestrul și calfa” (căutînd piatra filozofală a poeticului : [postf. la cartea „Deșertul consoanelor”, Ghenadie Nicu] // Deșertul consoanelor – Ch., 2003. – P. 77-79 ; Sud-est. – 2003. – Nr 2 (52) – P. 46-49.

317. Leahu, Nicolae. Sensibilitatea din coconul de azur // Sud-est. – 2003. – Nr 3. – P. 55-58.

318. Leahu, Nicolae. The Character in the Poem: VI; Poems for my: 3 ; Poem for my: 6 / transl. by Adam J. Sorkin and Cristina Cîrstea // Singular Destinies Contemporary Poets of Bessarabia. – Ch., 2003. – P. 89-91.

319. Moraru, Anatol. Destinul poate fi un text lizibil : [lansarea cărții „Mecanica fluidului” de Gh. Crăciun în cadrul Cenaclului de Joi] // Semn. – 2003. – Nr 3-4. – P. 36-37.

320. Moraru, Anatol. Povara verbului mioritic sau balada personajului clonat // Contrafort. – 2003. – Nr 1 (99). – P. 8-9, 12.

321. Moraru, Anatol. Povara verbului mioritic sau balada personajului înrudit // Orientări artistice și stilistice în literatura contemporană. – Ch., 2003. – Vol. II. P. 53-66.

322. Moraru, Anatol. Retorica aprehensiunii sau caii verzi ai unui traumatizat // Semn. – 2003. – Nr 3-4. – P. 31-34.

323. Revistele de cultură și libertatea de expresie : [ancheta revistei *Contrafort* / Dan C. Mihăilescu, Valentina Tăzlăuanu, Magdalena Boiangiu, ... Nicolae Leahu] // Contrafort. – 2003. – Anul X, nr 12 (110). – P. 14.

324. Scriitori basarabeni despre edituri, cititori și cărți : Chestionar *Contrafort* Vladimir Beșleagă, Arcadie Suceveanu, Maria Șlehtițchi, ..., Adrian Ciubotaru. // Contrafort. – 2003. – Nr 5-6. – P. 31-37.

325. SEMNogramă pentru *Contrafort* : Urări de la Bălți din partea rev. *Semn* Nicolae Leahu, Anatol Moraru, Lucia Țurcanu, Adrian Ciubotaru, Maria Șlehtițchi, Margareta Curtescu // Contrafort. – 2003. – Anul X, Nr 2 (100). – P. 14.

326. Șlehtițchi, Maria. „Ceea ce vă spun [e] eu [el] acum încă nu-i totul” [Careul cu raci de Nicolae Popa] // Timpul. – 2003. – 25 iulie. – P. 14.

327. Șlehtițchi, Maria. De la mecanica fluidului la anti-mecanica scrisului [lansarea cărții scriitorului Gheorghe Crăciun „Mecanica fluidului”] // Timpul. 2003. – 10 oct. – P. 19 ; Semn. – 2003. – Nr 3-4. – P. 37.

328. Șlehtițchi, Maria. Deloc singură în carusel : [Margareta Curtescu cu cîte de-a doua carte, „Simple bluesuri”] // Timpul. – 2003. – 11 iulie. – P. 16.

Biblioteca Științifică
a Universității de Stat „Alec Russo”

Elena SCURTU Maria FOTESCU

UNIVERSITATEA DE STAT „ALECU RUSSO” -

65 de ani

de instruire și cercetare

(1945 - 2010)

îndice bibliografic

Bălti, 2010

329. Șleahțiți, Maria. Din nou Hyperion, I. Viața lui Eminescu : [Hyperion, I. Viața lui Eminescu de George Munteanu] / Maria Șleahțiți // Timpul. – 2003. – 1 mai. – P. 15.

330. Șleahțiți, Maria. Dom ‘Profesor ... // Iordache, Mihail. Evocări. – Timișoara, 2003. – P. 181-183.

331. Șleahțiți, Maria. Eseuri despre labirint : [reflecții la volumul „Zeul ascuns” semnat de M. Cimpoi] // Timpul. – 2003. – 7 mart. – P. 15.

332. Șleahțiți, Maria. Este înalt, pomădat și distins : [Ghenadie Nicu, Deșertul consoanelor] // Timpul. – 2003. – 19 sept. – P. 19.

333. Șleahțiți, Maria. Feminine Poem ; As if Lost in a Shell ; Pastoral (II) / transl. by Adam J. Sorkin and Cristina Cîrstea // Singular Destinies : Contemporary Poets of Bessarabia. – Ch. : Cartier, 2003. – P. 82-85.

334. Șleahțiți, Maria. Gînduri despre lume către sine însuși : [Jurnal 1986-1988 de Vladimir Beșleagă] // Timpul. – 2003. – 11 apr. – P. 14.

335. Șleahțiți, Maria. Între Yng și Yang sau despre corpul de femeie și gîndirea de bărbat a poeziei : [gestuar de Emilian Galaicu-Păun] // Timpul. – 2003. – 21 febr. – P. 21.

336. Șleahțiți, Maria. Jurnal de lectură // Semn. – 2003. – Nr 1-2. – P. 34-40.

337. Șleahțiți, Maria. Mierea singularității poetice // Timpul. – 2003. – 17 ian. – P. 15. – Rec. la cartea : Grosu, Valeria. Miere eretică. – Ch. : Cartier, 2002. – 48 p.

338. Șleahțiți, Maria. Nu-i spune Gioni... : [reflecții la romanul lui Aureliu Busuioc „Spunemi Gioni!”] // Semn. – 2003. – Nr 3-4. – P. 25-26 ; Timpul. – 2003. – 28 noiemb. – P. 19.

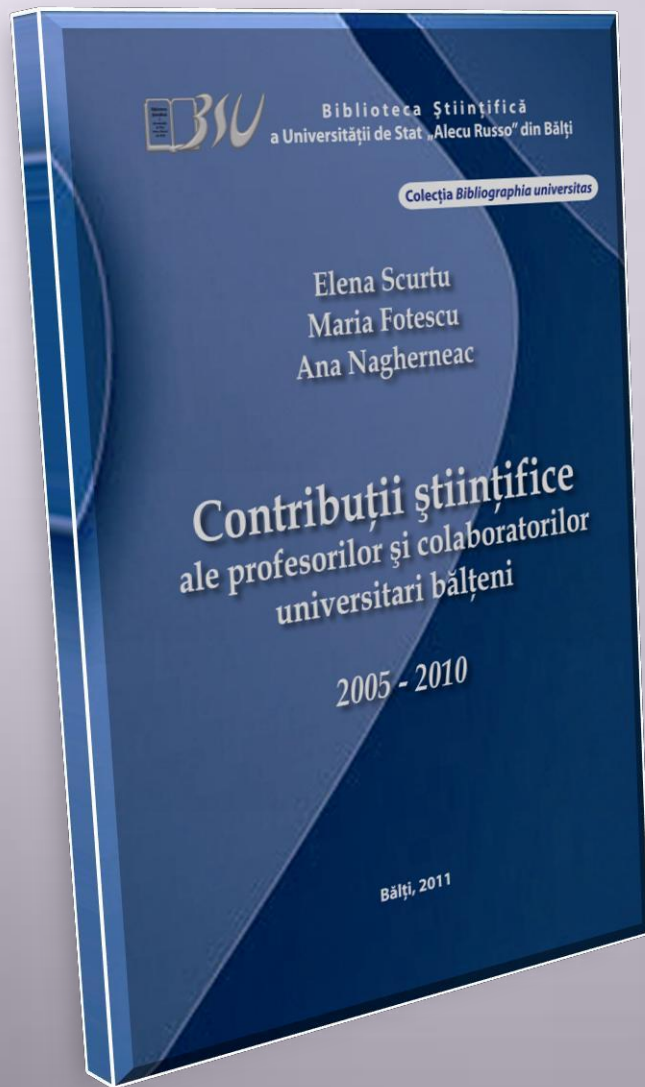
339. Șleahțiți, Maria. „O cheamă Veronika” : [Coelho, Paulo. Veronika se hotărăște să moară] // Sud-est. – 2003. – Nr 1 (51). – P. 62-65.

340. Șleahțiți, Maria. „Pentru a ne convinge că existăm cu adevărat” : [„Cimpia Borges” de Vasile Gârnet] // Timpul. – 2003. – 31 ian. – P. 19.

341. Șleahțiți, Maria. Poeta ce se insinuează în vocile lumii : [„Gheara” de Irina Nechit] // Timpul. – 2003. – 12 dec. – P. 19.

342. Șleahțiți, Maria. Poetul „ca un sens în fața mașinii de scris” : [Adrian Ciubotaru, semnatarul volumului de poeme „Omul roș”] // Timpul. – 2003. – 23 mai. – P. 24.

343. Șleahțiți, Maria. Poezia singularității eretice : [Valeria Grosu] // Convorbiri literare. – 2003. – Nr 3 (87). – P. 64-65.

1. Leahu, Nicolae. Un caz de mepriză poetică // *Semn*. – 2010. – Nr 1. – P.49-51; <http://librumiv.usb.md/>

2. Leahu, Nicolae. with the scent of fruit trees, of milk; the bridle, I ought to get a move on; elegy for eaves and a spider web; a fleck of quicksilver; ballad; final agreement : [Versuri] / Translated from the Romanian by Alistair Blyth // *Archipel : Almanach rum. lit. aus der Rep. Moldova ubers. ins dt., engl. und fr.* – Ch., 2010. – P. 192-199.

3. Leahu, Raisa. Metode și tehnici de predare a poeziei „Lacul” de Alphonse de Lamartine // *Semn*. – 2010. – Nr 3. –P. 53-59 ; <http://librumiv.usb.md/>

4. Leahu, Raisa. Conceptul de lai // *Semn*. – 2010. – Nr 1. – P.53-60 ; <http://librumiv.usb.md/>

5. Leahu, Raisa. Lectura și interpretarea unui prozopoem // *NRF : Noua Revistă Filologică : Rev. de știință, cultură și civilizație*. – 2010. – Anul I, nr. 1/2. – P. 128-143 ; librumiv.usb.md/publicatie/nrf/NRF_1_2_2010.pdf

6. Moraru, Anatol. Biblioteca și comunitatea ... și foarte rar invers // *Confluente Bibliologice*. – 2010. – Nr 1/4. – P. 5-7 ; <http://librumiv.usb.md/publicatie/rev/2010-1-4/1Confl%201-4%202010%20fin.pdf>

7. Moraru, Anatol. Ion Druță. Opera epică și dramatică : Pentru elevi, studenți, profesori. – Ch. : Arc, 2010. – 52 p. – (Cartea care te salvează). – ISBN 978-9975-61-558-7. – Bibliogr. : p. 51-52.

8. Moraru, Anatol. Nuca motivată // *Sintagmele*. – 2010. – Anul I, nr. 1. – P. 8.

9. Moraru, Anatol. Poeții, nanosecunda și secundantul // *Semn*. – 2010. – Nr 3. – P. 2 ; <http://librumiv.usb.md/>

10. Moraru, Anatol. Profesorul este fabricant de oameni : [dialog cu profesorul Anatol Moraru] / A dialogat Margarita Chiracosean // *Voces Bălțului*. – 2010. – 15 oct. (nr 40). – P. 3.

11. Moraru, Anatol. Un scurt metraj fără final // *NRF : Noua Revistă Filologică : Rev. de știință, cultură și civilizație*. – 2010. – Anul I, nr. 1/2. – P. 144-148 ; librumiv.usb.md/publicatie/nrf/NRF_1_2_2010.pdf

12. Nicu, Ghenadie. Post –... și preelectoare // *Semn*. – 2010. – Nr 3. – P. 42-45 ; <http://librumiv.usb.md/>

13. Nicu, Ghenadie. La porțile falansterului // *Sintagmele*. – 2010. – Anul I, nr. 1. – P. 1.

RESURSE ELECTRONICE

http://ro.wikipedia.org/wiki/Ghenadie_Nicu

The screenshot shows a Windows Internet Explorer browser window. The address bar contains the URL http://ro.wikipedia.org/wiki/Ghenadie_Nicu. The browser's menu bar includes "Файл", "Правка", "Вид", "Избранное", "Сервис", and "Справка". The tabs bar shows "Избранное" and "Ghenadie Nicu - Wikipedia". The main content area displays the Wikipedia article for Ghenadie Nicu. The article title is "Ghenadie Nicu" and it is categorized as "Cioturi Biografii Moldoveni". The article text states that Ghenadie Nicu was born on February 13, 1963, in Bălți, Moldova, and is a member of the Union of Writers in Moldova and Romania. It also mentions his work as an author, editor, and collaborator. A notice at the bottom of the article indicates that the text is available under a Creative Commons license. The footer of the page includes the Wikipedia logo, the Wikimedia Project logo, and the MediaWiki logo.

Ghenadie Nicu - Wikipedia - Windows Internet Explorer предоставлен: Mail.Ru

http://ro.wikipedia.org/wiki/Ghenadie_Nicu

Файл Правка Вид Избранное Сервис Справка

Избранное nucu ghenadie - Поиск в Гoo... Ghenadie Nicu - Wikipedia

Create cont Autentificare

Articol **Discuție** Lectură **Modificare** Istoric Căutare

Articolele acestei săptămâni sunt **Istoria Statelor Unite ale Americii**, **Ravi Shankar**, **Sile Dinicu** și **Ulei esențial**. Oricine poate contribui la îmbunătățirea lor.

Bun venit la Wikipedia! Dacă doriți să contribuiți vă recomandăm să vă înregistrați/autentificați.

Ghenadie Nicu

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

Ghenadie Nicu s-a născut la 13 februarie 1963, în orașul Bălți. Este membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova și al Uniunii Scriitorilor din România. Autor al volumelor "Calmant pentru Alter Ego" și "Deșertul consoanelor". Redactor asociat la revista literară "Semn"; colaborator, cu tablete săptămânale, la "Ziarul de Iași". Abandonând poezia, s-a realizat mai convingător în jurnalistică.

 Acest articol biografic despre un moldovean este deocamdată un ciot. Puteți ajuta Wikipedia prin completarea lui.

Categorie: Cioturi Biografii Moldoveni

Ultima modificare efectuată la 00:11, 2 februarie 2012.

Acest text este disponibil sub licența Creative Commons cu atribuire și distribuire în condiții identice; pot exista și clauze suplimentare. Vedeți detalii la Termenii de utilizare.

Politica de confidențialitate Despre Wikipedia Termeni Versiune mobilă

  Powered By MediaWiki